

культура

К*Ж

щоп'ятниці

всеукраїнський тижневик 27 червня 2014 р.

і життя

**Музей Майдану:
зберегти як
засторогу, пам'ятати
повік!**

стор. 8-9

**Марія Бурмака:
«До політики
ставлюся, як
до необхідності
боронити
Батьківщину»**

стор. 7

**Перспективи
книговидання
обговорили
в Могилянці**

стор. 10

Фот. Юрія ШКОДИ

«НА ЛІНІЇ ВОГНЮ»

**Музика «Океану Ельзи» у складний
для України час стала рятівною**

стор. 5

наГОЛОС

ТРИВАЄ КОНКУРС

Міністерство культури України нагадує про проведення відбору кандидатів на посаду заступника міністра з питань європейської інтеграції.

Громадяни України, які бажають взяти участь у відкритому відборі, мають надіслати до Секретаріату Кабінету Міністрів на електронну адресу euoint@kmu.gov.ua заяву встановленого зразка, біографічну довідку (резюме) за довільною формою із зазначенням даних про освіту та професійний досвід, а також заповнену анкету щодо рекомендованих кваліфікаційних вимог.

Після надходження зазначені документи невідкладно будуть надіслані до міністерств. Їх розгляд здійснюватиметься відповідними комісіями, утвореними міністерствами, шляхом запрошення усіх кандидатів на засідання комісії для проведення співбесіди.

За результатами розгляду комісіями подаються рекомендації міністрам для ухвалення рішення та внесення в установленому порядку пропозицій Кабінетові Міністрів України.

Кінцевий строк подання згаданих вище документів — 1 липня 2014 року.

Детальніша інформація — за посиланням нижче: http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=247393930&cat_id=244274130

МІНКУЛЬТУРИ ОГолошує Відкритий Відбір

Кабінетом Міністрів України оголошено конкурсний відбір кандидатів на посади заступників міністрів з питань євроінтеграції (http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=247393930&cat_id=244274130).

З метою забезпечення прозорості проведення конкурсу Мінкультури оголошує відкритий відбір представників до складу Комісії з відбору претендентів, з числа представників громадянського суспільства та/або фахове середовище (2 особи).

Рекомендовані кваліфікаційні характеристики для кандидатів до складу комісії:

- багаторічний досвід участі в авторитетних європейських культурних форумах (напр., кінофестивалі класу А, провідні книжкові ярмарки, бієнале тощо) або співпраці з провідними культурними інституціями Європи (музеями, фестиваліями, галереями, театрами тощо);
- глибоке знання принципів роботи європейських інститутів/інструментів культурної політики (міністерств, фондів, мистецьких рад, форумів тощо);
- досвід участі в міжнародних експертних рада, журі, комісіях;
- авторитет в українській професійній культурній спільноті.

Особи, які бажають взяти участь у роботі комісії з відбору кандидатів, до 18 год. 00 хв. 27 червня 2014 року надсилають до Мінкультури на електронну адресу mauz@mincult.gov.ua біографічну довідку (резюме) за довільною формою із зазначенням даних про освіту та професійний досвід, відомостей щодо рекомендованих кваліфікаційних вимог із обов'язковим зазначенням осіб, які можуть засвідчити авторитетність в українській професійній культурній спільноті.

Відбір претендентів відбудеться шляхом відкритого жеребкування у вівторок, 01 липня 2014 року, об 11 год. 00 хв. в приміщенні Мінкультури (м. Київ, вул. І. Франка, 19) в кім. 222 (Зал колегії).

МІНІСТЕРСТВО КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ ОГолошує конкурс на заміщення вакантної посади:

— головний спеціаліст відділу міжнародного співробітництва та протоколу управління міжнародного співробітництва (на час відпустки по догляду за дитиною) — 1 вакансія

Кваліфікаційні вимоги: вища освіта відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, спеціаліста; стаж роботи за фахом на державній службі на посаді провідного спеціаліста не менше 1 року або стаж роботи за фахом в інших сферах управління не менше 3 років, володіння англійською мовою.

У конкурсі можуть брати участь громадяни України, які мають вищу освіту, стаж роботи за фахом.

До заяви додаються наступні документи:

- особова картка (форма П-2 ДС);
- автобіографія;
- дві фотокартки розміром 4x6 см.;
- копія паспорта;
- копія диплома про освіту;
- копії документів про підвищення кваліфікації, присвоєння наукового ступеня або вченого звання (у разі наявності);
- копія військового квитка;
- копія ідентифікаційного коду;
- копія трудової книжки;
- декларація про доходи за 2013 рік;
- медичну довідку про стан здоров'я за формою, затвердженою МОЗ;
- письмову згоду про проведення спеціальної перевірки.

Документи для участі в конкурсі приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення в газеті «Культура і життя»:

01601, м. Київ, вул. І. Франка, 19, кім. 109.
Додаткова інформація за тел.: 234-39-93.

Конкурсна комісія

ЄВГЕН НИЩУК ЗУСТРІВСЯ З ПОСЛОМ ГРУЗІЇ

Міністр культури України Євген Нищук провів зустріч із Надзвичайним та Повноважним Послом Грузії в Україні Міхеїлом Уклебою.

Сторони обговорили перспективи співпраці між Україною та Грузією у культурній царині. Зокрема, питання обміну досвідом у галузі кінематографії, літератури, збереження культурної спадщини та створення умов для вільного розвитку культури національних меншин.

Також розглянуто можливість участі фахівців обох країн у спільних семінарах, круглих столах та конференціях, присвячених питанням культури. А творчих колективів і окремих виконавців — у міжнародних фестивалях і конкурсах, театральних, музичних та музейних заходах, що проходять на території України і Грузії.

Серед іншого обговорено проведення спільних заходів із відзначення пам'ятних дат — 200-ліття від дня народження Тараса Шевченка у 2014 році та 310-річчя від дня народження Давида Гурамішвілі у 2015-му.

«БАТЬКІВЩИНА-МАТИ» У НАЦІОНАЛЬНИХ КОЛЬОРАХ

До Дня Конституції України монумент «Батьківщина-мати» на території Меморіального комплексу «Національний музей історії Великої Вітчизняної війни 1941–1945 років» буде освітлено кольорами національного прапора. Також за допомогою проєкторів планується динамічно підсвітити деякі скульптурні композиції Меморіального комплексу.

Захід триватиме з 18.00 до 23.00 і супроводжуватиметься святковим концертом за участю популярних українських музикантів: сестер Тельнюк, Гапочки, П'ятого Вимиру, Десь Там, Марії Чеби.

Дійство відбуватиметься за сприяння Міністерства культури України, СП «Комора», Астрон-Груп, мистецької групи PROD, МГО «Мистецька Платформа», Сенсио Фестиваль тощо.

ДО НІМЕЧЧИНИ ЗА ДОСВІДОМ

За ініціативи та на запрошення Goethe-Institut в Україні 29 червня делегація Міністерства культури України з робочою поїздкою відбуде до Берліна та Потсдама. До групи спеціалістів, очолюваної від Goethe-Institut його директором Верою Багаліантц і від Міністерства культури першим заступником міністра Олесею Островською-Лютюю, ввійдуть фахівці департаментів музичного, образотворчого мистецтва, музейної справи, мистецтв та навчальних закладів, управління бібліотек і регіональної політики, а також міжнародного співробітництва.

Програма Goethe-Institut на тему «Моделі підтримки культури» передбачає знайомство з культурними структурами та інституціями Німеччини.

У рамках робочої поїздки обговорять прийнятні для українських реалій моделі фінансової підтримки галузі культури, системи державного адміністрування театрів, концертних організацій та творчих колективів, форми підтримки читання та

незалежного мистецтва, музейної справи та управління музеями, а також стратегічні напрямки розвитку культури.

Заплановано обговорення моделей фінансування та робочих процесів на конкретних прикладах — театрі ім. Максима Горького (Берлін), Державній бібліотеці Берліна, університетах мистецтв. Робоча поїздка триватиме до 5 липня.

Унікальний Дитячий Табір

За методичної підтримки Міністерства культури України в Національному музеї народної архітектури та побуту України Пирогів, що під Києвом, створили табір для розвитку самодисципліни, звичаїв, спортивних та корисних життєвих навичок, духу, самопізнання та відпочинку. Із численними зустрічами з видатними людьми, екскурсіями, екохарчіванням, унікальним природним та етнографічним середовищем. Автор ідеї — розробник культурних національних проєктів Ігор Дідковський.

Батьки отримують щоденний план харчування та тренувань своїх дітей. Малим видаються індивідуальні щоденники. Відмінну гігієну забезпечує німецька компанія «Тої Тої». Діти знаходяться під опікою професійних наставників, відпочивають від електронних приладів.

Юні Українські Зірки Виступили в Тбілісі

Учениці мистецьких шкіл Анастасія Гай (фортепіано, Харківська середня спеціалізована музична школа-інтернат) та Варвара Васильєва (скрипка, Київська середня спеціалізована музична школа-

інтернат) виступили на сцені Великої зали Тбіліської державної консерваторії імені Вано Сараджішвілі.

У концерті класичної музики, організованому Тбіліською консерваторією спільно з Міністерством культури і охорони пам'яток Грузії в рамках проєкту «Зірки майбутнього», виступили грузинські та українські обдаровані діти.

Із метою підтримки талановитих молодих музикантів, популяризації класичної музики акція проводиться у Грузії не вперше. Вона сприяє розвитку творчих відносин між здібними дітьми з різних країн, відкриває світові нові імена майбутніх зірок класичної музики.

Під час концерту юні музиканти виконували твори Йоганна Баха, Йозефа Гайдна, Людвіга ван Бетховена, Ференца Ліста, Фридерика Шопена, а на завершення Варвара Васильєва (скрипка) виконала твір відомого українського композитора Мирослава Скорика «Мелодія».

Актор Цирку «Дю Солей» — Українській Армії

Віктор Кі — актор цирку «Дю Солей» (канадська компанія розваг) — передав на потреби української армії 60 тисяч доларів. Чоловік їздив Америку, розказував глядачам про Україну та її бід. Там же, на виступах, і збирав гроші на потреби армії.

Віктор Кі родом із Прилук. У дитинстві мав прізвище Кіктев. Виступав у дитячому цирковому колективі «Удай» палацу культури заводу «Будмаш». Мати хлопця була танцівницею, батько — музикантом. Після закінчення Київської академії естрадно-го та циркового мистецтва Віктор виїхав у Францію, зараз мешкає у Флориді (США).

Про Україну не забуває. Навіть свій автомобіль «Порш» розмалював у синьо-жовті кольори, а на капоті зобразив тризуб. На автівці напис: «Help Ukraine» («Допоможіть Україні»).

Віктор Кі продовжує збирати гроші для армії, хоча в Прилуках був дуже давно.

Проти Ксенофобії та Ворожнечі

30 червня у Софії Київській відкриється Міжнародний фестиваль проти ксенофобії «Мистецтво толерантності». Захід організовано за ініціативи Харківської правозахисної групи та сприяння Шведської міжнародної агенції з міжнародного розвитку SIDA.

Проєкт «Мистецтво толерантності» — це важливий напрямок діяльності Харківської правозахисної групи. Він включає як дослідження проблеми нетерпимості в Україні, так і проведення музичних фестивалів і концертів. У цих заходах беруть участь різноманітні етнічні та джазові музиканти, стиль яких можна охарактеризувати як Global music.

У цьогорічному фестивалі візьмуть участь виконавці: Марія Бурмака (Україна), сестри Тельнюк (Україна), Mark Eliyahu & Marinita (Ізраїль — Україна — Польща — Азербайджан).

Під час фестивалю здійснюватиметься збір коштів на потреби вимушених переселенців.

Миколаїв Увчить Небесну Сотню

Ініціативна група представників громадськості Миколаєва обговорила питання встановлення в місті пам'ятника Небесній сотні і дійшла єдиної думки, що найкраще було б встановити цей монумент на ділянці алеї по вулиці Садовій між Микільською і Спаською (навпроти будівлі Апеляційного суду). Це збереже ідею пам'ятника і стане своєрідним доповненням до скверу Європи, де вже розташовані кілька монументів. Розглянуто також перші ескізи, створені заслуженим художником України Сергієм Івановим.

Передбачається, що реалізацією проєкту у співтворстві з Сергієм Івановим займатиметься Володимир Цісарик. Обидва є авторами пам'ятника «Єдина Європа», встановленого 2010 року в сквері Європи в Миколаєві.

Андріївська Церква Сповзає Донизу

Про це заявив мистецтвознавець, член Національної спілки художників України, дійсний член Нью-Йоркської академії наук Михайло Дегтярьов. За його словами, весь Андріївський узвіз — це пам'ятка архітектури, там узагалі не можна будувати. Однак це не зупиняє ласих до заробітку забудовників. Наприклад, попри всі протести громадськості, триває будівництво на Андріївському узвозі, 34. А церква, тим часом, сповзає. Її 30-метрові паль недостатньо, особливо, коли відбувається активне будівництво внизу.

До речі, ще півтора року тому там уже стався зсув ґрунту.

Щоб зупинити сповзання Андріївської церкви, на думку експертів, необхідно зупинити забудову Боричевого Току, засадити схил під церквою деревами і почати повне інженерне дослідження будівлі.

НОВИНИ

■ АНОНСИ

27–29 червня у Київському будинку природи (вул. Рогнідінська, 3) відбудеться креативний конкурс-виставка «Живи активно, мисли нестандартно!» Окремі напрямки дизайну: флористику, мікроландшафти, акваскейпінг, професійні акваріумисти України об'єднують як єдиний елемент у дизайні інтер'єру. Майстри акваріумного дизайну змагатимуться в оформленні «живого куточка», який би міг прикрасити будь-який інтер'єр: від житлової кімнати до офісного приміщення, від шкільного класу до стоматологічного кабінету. . .

27–29 червня у Пересопниці на Рівненщині відбудеться третій археологічний Grand-фестиваль історичної реконструкції XII–XIII століть «Русь Пересопницька».

28 червня у Києві на вул. Госпітальна, 24-а стартує фестиваль історичного документального кіно.

28 червня у Тоціо відбудеться другий Мегамарш у вишиванках. Урочиста хода розпочнеться з парку Мізутанібаші та попрямує центральними вулицями столиці у напрямку парку Хібія. За традицією, захід продовжиться спілкуванням та співом українських пісень. Захід організує спільнота українців в Японії «Краяни» за підтримки Посольства України в Японії та місії Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Вперше Мегамарш у вишиванках у Тоціо відбувся у 2013 році за ініціативи українських студентів Тоціоського аграрного університету. Тоді акція зібрала понад 70 українців, які мешкають в Японії, а також японців, яким цікава та небайдужа Україна.

28–29 червня у харківському парку Горького – дивовижні вихідні. У суботу весь день триватиме фестиваль сучасного танцю «Жаркий FEST III», де виступлять близько 100 виконавців, які презентують різні напрямки сучасного танцю. У неділю – гостям покажуть «Ритми світу». У програмі – фламенко, трайбл, індійські та східні танці, контемпорарі. О 19 годині у «Французькому парку» виступить джазове тріо Court jazz. Протягом дня в дитячому парку відбудуться майстер-класи, анімаційні програми, а на центральній алеї – можна буде оновити малюнки на тілі (хна, боді-арт, фейс-арт, гліттер-тату).

29 червня на сцені Національної оперети України відбудеться грандіозний святковий гала-концерт до закриття 79-го театрального сезону. У яскравій шоу-програмі на глядачів чекають улюблені хіти та нові несподівані прем'єри. Дивовижний світ інтригуючої гри, чаруючого співу та запального танцю полонить серця, а святкова атмосфера подарує гарний настрій.

До **30 червня** у столичній галереї «ХудГраф» триває виставка Микити Кравцова, який досліджує рух, про що і розповідають його твори. Причому рух художник вивчає не лише як фізичне поняття, а й як рух у часі. Зранені плавці, що розтинають простір, плавчині, що безкінечно линуть в блакитні лагуни басейнів, дроблення падаючих предметів в уламках водного дзеркала. . .

5–6 липня у парку «Феофанія» відбудеться фестиваль «Країна мрій». Ви побачите і почуєте: Олега Скрипки та джаз-кабаре «Забава» (французька програма), – TOUMAST (Niger), – KISSMET (UK, India), – Earth Wheel Sky Band (Serbia), – Перкалаба (Україна), – The Вйо (Україна), – Miazsz (Польща), – Кабаре-Бенд «Срібне Весілля» (Білорусь) – Elvira Sarykhalil & Alfa Leo (AP Крим, Україна) та багато іншого.

До **31 серпня** у київському музеї Ханенків триває незвичайна виставка «Життя води». В експозиції колекція східних картин XVIII–XX століть. Кожна робота має певний глибокий зміст, але всі вони досить прості для сприйняття. Зокрема, ряд полотен розповідає про побут звичайних людей. Деякі з них потрапляють в утопічну країну, де немає звичних обов'язків і обтяження матеріальним. Більша частина експонатів китайського мистецтва, представлених в музеї, – це знаменита колекція французького дипломата Андре Жаспара. Все життя він збирав дорогі полотна. Після смерті колекціонера, у 1950-х роках його дружина продала картини музею Ханенків. Так його фонди налічують понад 350 сувоїх китайського мистецтва.

УКРАЇНЬСЬКА «ДОРОГА» З НІМЕЦЬКИМ ПРИЗОМ

Український короткометражний ігровий фільм отримав на Міжнародному фестивалі короткометражного кіно у Гамбурзі (Німеччина) Liberté-Audience Award – приз глядацьких симпатій у міжнародному та німецькому конкурсах.

Стрічка розповідає історію складного шляху підлітка до близької і рідної людини, фіналом якої стає байдужість з боку батька. Відчуття самотності набуває екзистенціальних ознак і залишає головного героя обч'ядомим.

Фільм вироблено на замовлення Державного агентства України з питань кіно, за підтримки Фонду Ріната Ахметова «Розвиток України». Режисер-постановник – Максим Ксенда. Ролі виконали Євген Герасименко, Євген Єфремов, Світлана Штанько і Віктор Глушков.

ТИЖДЕНЬ ІЗРАЇЛЬСЬКОГО КІНО

Розпочався Тиждень ізраїльського кіно, який проводять Посольство Держави Ізраїль в Україні та Міжнародний кінофестиваль «Молодість». Усіх поціновувачів сучасного кіно фестиваль запрошує на покази в Києві, Одесі, Львові та Дніпропетровську. Відкрився «тиждень» в кінотеатрі «Київ» фільмом «Брехня заради спасіння».

Ізраїльське кіно займає важливе місце в сучасному кінопросторі. Усі найпрестижніші міжнародні кінофестивалі включають у свою програму фільми Ізраїлю, які протягом останнього десятиліття були відзначені найпопулярнішими нагородами у світі кіно. До перегляду на «тижні» включені фільми останніх трьох років, що мали найбільший резонанс та отримали позитивні відгуки, як засобів масової інформації, так і численних глядачів у всьому світі.

ДЕНЬ БЕЗКОШТОВНИХ ЕКСКУРСІЙ

У Києві вперше пройшла акція «День безкоштовних екскурсій». Охочих зібралось близько 300 осіб: молодь, пенсіонери, мами з маленькими дітьми.

Стартувала екскурсія від Володимирського собору й тривала дві години. Киянам показали клініку доктора Мавковського, в якій помер Столипін, дерев'яні скульптури по вулиці Олеся Гончара, Письменницький будинок і старий київський велотрек.

ПРОГУЛЯНКА НІЧНОЮ СТОЛИЦЕЮ

Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Фундація регіональних ініціатив» вдруге провела екскурсію нічними вулицями столиці.

Знайомство учасників відбулося перед початком прогулянки біля метро Арсенальна. Маршрут пролягав до пам'ятника жертвам Голодомору та Аскольдової могили, далі Маріїнським парком до арки Дружби народів, Європейською площею, Майданом Незалеж-

ності, Хрещатиком до Бессарабської площі. Учасники екскурсії завітали у парк Шевченка до пам'ятника Великому Кобзарю. Далі маршрут проліг Володимирською до Золотих Воріт та Софійської площі. Кінцевою зупинкою стала Поштова площа, але найстійкіші з учасників пішли зустрічати схід сонця на Труханів острові.

Незвичність прогулянки не лише в тому, що вона проходила вночі. Адаже гіді розповідали про відомі пам'ятки живою, зрозумілою для молоді мовою, без зайвих дат та імен. Такий підхід привабив значну кількість студентів, серед яких були як гості столиці, так і кияни.

Як розповів один з екскурсоводів Андрій Музиченко, вибір маршруту був не випадковий. Треба було поєднати цікаві місця в Києві, з їхньою доступністю вночі та модульним сполученням між ними.

Учасників екскурсії відбирали за адекватністю заповнення анкет. Цього разу пощастило шістдесятком. Але всі мають шанс потрапити на наступну екскурсію, яка відбудеться на початку липня.

Ірина РЯБОШТАН

У ЛЬВОВІ ГРАЛА МУЗА МАЙДАНУ

У Львівській філармонії відбувся добродійний концерт на підтримку третього батальйону територіальної оборони. У програмі – класичні твори, які виконувала Антуанетта Міщенко. Її гру на революційному фортепіано пам'ятає кожен, хто був на Майдані. Дівчина грала на нічній варті і на барикадах Грушевського на запрошення Руслани Лижичко.

Львів'яни також чули музику у виконанні Антуанетти під час

заходів до сороковок Небесної сотні.

Концерт відбувся під егідою Львівського відділу Співки ветеранів України та за духовної підтримки Гарнізонного храму святих апостолів Петра і Павла.

Варто наголосити, що невисокі ціни на квитки – від 20 до 50 грн. дозволили кожному отримати насолоду від виконання творів класичної музики, ще раз подумки поринути у дні Революції гідності, а головне – матеріально допомогти військовим.

СЕВАСТОПОЛЬ З БАЛАЛАЙКОЮ

Окупаційна влада Криму буквально зі шкіри лізе, щоб довести російськість загарбаного українського півострова. Знищуються українські пам'ятки культури і пам'ятники національним героям, під забороною не тільки наша символіка, а й мова.

Натомість насаджується все російське. Дійшло навіть до того, що у Севастополі в дитячому парку «Лукомор'я» встановили чотириметрову скульптуру балалайки. На думку автора ідеї – директора «Лукомор'я» Миколи Помогалова, оприлюдненій в соціальних мережах, – «балалайка символічна для Росії: це і особлива атмосфера і широта руської душі. Завдяки цьому інструментові Росію знають у всьому світі».

Що ж, залишилося на найвищій споруді міста гігантськими літерами написати «Здесь был Ваня!», щоб більше ніхто не сумнівався, що «Севастополь – город русской славы».

Антон ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ

СТЕЖКАМИ КОНОВАЛЬЦЯ

У селі Зашків на Львівщині 28 червня стартує IX фестиваль «Зашків – земля героїв», який триватиме два дні. Він приурочений до річниці від дня народження Євгена Коновальця. На фесті вшанують визначних борців за незалежність України.

Традиційно передбачена музична частина та значна кількість молодіжно-спортивних, козацьких проектів – змагання з різних видів спорту, велопробіг «Від Степана до Євгена», силові вправи, квест тощо. Враховуючи напружену ситуацію у країні, проведуть військово-практичні навчання для всіх охочих.

Хедлайнером фесту мають намір запросити культовий рок-гурт «Кому Вниз» з особливим шевченківським репертуаром. Гості зі сходу та півдня України підтримають національний дух і доведуть, що країна єдина.

У рамках фестивалю прокладуть туристичний маршрут історичними місцями Зашківка – «стежками Коновальця».

АХМАТІВСЬКІ ЧИТАННЯ НА ДЕРАЖНЯНЩИНІ

Уже двадцять п'ять років поспіль, з часу відкриття літературно-меморіального музею поетеси Анни Ахматової, на Хмельниччині традиційно проводять Ахматівські читання. Цьогоріч просто неба звучала поезія і музика у виконанні симфонічного оркестру та артистів обласного музично-драматичного театру імені Михайла Старицького.

У Слобідці-Шелехівській зібралися шанувальники таланту поетеси й літературознавці зі Львова, Вінниці та Білорусі. Гості та учасники дійства мали змогу ознайомитися з експозицією із фондів музею та пройтися Ахматівською стежкою.

ФЛЕШ-МОБ МАКАРЕВИЧА

Російський рок-музикант, соліст групи «Машина времени» Андрій Макаревич закликав підтримати Україну. «Якщо вважаєте Україну вільною, самодостатньою, сильною державою, яка здатна сама вирішувати своє майбутнє, – написав він у Twitter, – поширте цей пост у соцмережі».

До флеш-мобу Макаревича на підтримку нашої країни приєдналися вже понад чотири тисячі людей. Пізніше музикант запропонував влаштувати голосування на тему, чи вважають його зрадником у зв'язку з підтримкою України.

Нагадаємо, що за антивоєнну позицію у Макаревича хотіли

відібрати нагороди і скасовували концерти. Лідер «Машина времени» відмовився від участі у масштабному концерті російських зірок у Криму, тому що «йому було б важко дивитися кримчанам в очі».

СКРИПКА ЗА УКРАЇНСЬКУ МОВУ

Вокаліст гурту «Воплі Видоплясова» та засновник музичного фестивалю «Країна мрій» Олег Скрипка вважає, що кількість україномовних людей щороку зменшується.

«Двадцять років ми слухаємо про брехню про захист російської мови, але не захищаємо свою, – заявив співак журналістам. – Мова – це підсвідомий базис. Людей, що розмовляють українською, щороку меншає. Чому ми захищаємо якихось рідкісних пташок, але не захищаємо українську?»

Олег Скрипка досить жорстко висловився на адресу «російськомовних патріотів»: «Я дуже поважаю російськомовних патріотів. Але так не може продовжуватись довго. Оці виправдання, мовляв, ми українці, але говоримо російською. Це неuki. Їм просто ліньки. Це ханжество і неграмотність. У Франції ти батон не купиш без знання французької. Держава організовує для мігрантів безплатні курси французької. Отримав диплом – отримаєш роботу. Франція франкомовна. Вони не борються проти англійської мови, вони борються "за" французьку. Майдан мав мету "проти", а не "за". Найчастіше було чути «банду геть». І саме тому ми маємо зараз стільки проблем. Ця агресія нас накрила».

редактор
Лєся САМІЛЕНКО

акценти

■ ВШАНУЙМО БОРЦІВ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ

У селі Зашків на Львівщині 28 червня стартує ІХ фестиваль «Зашків – земля героїв», який триватиме два дні. Він приурочений до річниці від дня народження Євгена Коновальця. На фесті вшанують визначних борців за незалежність України.

Традиційно буде музична частина та велика кількість молодіжно-спортивних, козацьких проєктів, як-от змагання з різних видів спорту, велопробіг «Від Степана до Євгена», силові вправи, квест тощо. Враховуючи теперішню напружену ситуацію у країні, проведуть військово-практичні навчання для всіх охочих.

Хедлайнером фестивалю мають намір запросити культовий рок-гурт «Кому Вниз» з особливим «шевченківським» репертуаром. Будуть гості зі Сходу та Півдня України, щоб підтримати національний дух і довести, що наша країна єдина.

У рамках заходу прокладуть туристичний маршрут історичними місцями Зашкова – «стежками Коновальця».

■ «ПОБАЖАЙ КРАЇНІ ЩАСТЯ!»

Під такою назвою у Національному заповіднику «Софія Київська» стартував благодійний проєкт. Його започаткувала мистецька агенція «Територія А». Ідея «Дерева бажань» з 2007-го належить її президентові Анжеліці Рудницькій.

Сьогодні цей арт-об'єкт як ніколи актуальний. Вперше його представили в Музеї українського народного декоративного мистецтва, де деревце прикрасили стрічками з бажаннями.

Небайдужі відомі люди (громадські діячі, спортсмени, телеведучі, артисти, письменники, художники) підтримали акцію. Вони зустрілися з евакуйованими дітьми зі Сходу України (Слов'янська, Краматорська, Маріуполя та ін.), які зараз проживають у Києві та області. Цього дня у пані Рудницької був день народження і вона звернулася з проханням – замість подарунків для себе зробити подарунки дітям, які постраждали під час бойових дій.

Біля головного атрибуту акції – «Дерева бажань» згуртувалися дітлахи. Вони завзято прив'язували до нього синьо-жовті стрічки, побажання, мрії про краще майбутнє своєї неньки України, розмальовували деревце різнокольоровими фарбами. Також прикріплювали дзвіночки, які, за їхніми словами, своїми звуками рознесуть думки про Україну по всьому світові.

«Миру, єдності, взаєморозуміння, злагоди, розквіту...» – виднілися написи на маленьких папірцях, що майоріли на деревці.

«Я побажала Україні припинення війни, а для нас – якнайшвидшого повернення додому», – поділилася з нами Валерія зі Слов'янська.

Анжеліка Рудницька вважає, що важливо нині думати позитивно, не пускати в свої голови війни, бо вона знищує. А ще потрібно щодня думати про державу, родину та друзів.

– Якщо покоління, яке жило за радянських часів, не може знайти порозуміння, то ті, хто народився у незалежній Україні, не мають чого ділити, – вважає співачка. – І нікому не повинні дозволяти розмежувати нас на Схід і Захід, адже всі ми – українці».

Акцію підтримали і політичні діячі. Народний депутат України Микола Томенко зізнався, що у сьогоднішніх реаліях мирне небо над головою – це його єдине бажання. А також додав: «Наш обов'язок – щонайперше захистити дітей Сходу України».

Організатори радо запрошують долучитися до акції – усі, хто прийде до «Софії Київської», може залишити своє побажання та мрії країні.

Аліна ОНОПА
Фото авторки

«Дещо з історії знищення українського митця... в Україні»

(Продовження. Початок у №№ 24, 25)

На тлі «великих» витрат на «косметичні ремонти» Національної музичної академії, закупівлі роляів сумнівної якості створювалися неналежні умови для роботи викладачів та студентів. Заняття досі проводяться у шкідливих для здоров'я аудиторіях із пліснявою. Поза увагою керівництва лишається питання «ресторанних» цін в їдальні. Постійними студентськими «вибухами» обертаються й проблеми поселення молоді в гуртожиток.

Прикладом довготривалості цього «беспредела» є витяг із листа-звернення народного депутата України Костянтина Ситника до міністра освіти і науки Станіслава Ніколасенка: «...група викладачів і студентів НМАУ імені Петра Чайковського просить допомоги покласти край авторитарним, непрофесійним методам керування навчальним закладом з боку Володимира Рожка і розібратися зі складною ситуацією, що склалася в колективі та потребує термінового втручання задля зняття напруження і серйозного протистояння з непередбачуваними наслідками... Викладачі НМАУ стверджують, що 31 березня 2004 р. його незаконно було обрано на посаду ректора академії. Ми обурені тим, що керуючий вищезазначеного відношення ані до музичного мистецтва, ані до професійного виховання молоді. У стінах академії немає жодної людини, яка могла назвати його професійні досягнення. А відсутність таких досягнень повною мірою компенсується вмінням «господарувати» на користь собі і своїй сім'ї... Це саме той приклад чиновника, який першочергово мав би звітувати перед Україною за свою професійну і громадську діяльність...»

За час цього керівництва «за власним бажанням» були звільнені декани всіх факультетів, професори... Народний артист України, видатний флейтист, завідувач кафедрою Антонов, колишній ректор Микола Кондратюк невдовзі померли. У сорокарічному віці пішла з життя і завідувачка кафедрою камерного ансамблю Цвірко. Звільнені співробітники: Гуренко, начальник відділу кадрів Розовик, юрконсульт Любович... У професора, завідувача кафедрою музичної педагогіки Комісарова вилучені та знищені з особової справи документи, серед яких і трудова книжка. Тому викладач не зміг оформити наукову пенсію. Померла і професор, видатний

диригент Віноградова. У результаті психологічної травми важко захворів і замолоду пішов із життя Полусмяк... Із етичних міркувань не називаю імена ще деяких викладачів, які свого часу мужньо витримали свавільні утиски та зневагу.

Безпідставно відбулось і «скорочення» значної частини членів вченої ради. Адже новий її склад формувалася за принципами «дружніх» симпатій до слухняних і відданих, керованих і контрольованих, що відкрило необмежені можливості маніпулювання вченою радою. Цими методами управління керувалася створена машина розправи та прикриття безчинства. Українських митців було поставлено на коліна.

МОРАЛЬ І МОРАЛЬНІСТЬ

Не обминули тиску і студенти. Під час «помаранчевої революції» ректор категорично заборонив виходити на Майдан і брати на поселення людей. І цей факт був засвідчений у багатьох листах-зверненнях та ЗМІ.

Треба зазначити, що таке явище як студентський консерваторський рух недовіри керівництву НМАУ «професійно» не помічався. Одним із прикладів є факт негативної реакції ректорату на лист-звернення з вимогою викладання предметів та проведення занять у столичній консерваторії українською мовою. Нині все викладається російською!

Ми маємо талановиту мистецьку молодь, із власною гро-

мадянською позицією, яка стає потужною силою у відродженні та зміцненні незалежної України. І мені приємно констатувати, що (моє) чергове, сплановане, незаконне звільнення з академії, де працюю з 1986 р., не залишило студентів байдужими. Я вдячна їм за підтримку та організацію загального протесту: за справедливість і гідність. Не маючи досвіду в організації страйків, керуючись духом ствердження справедливості, вони не злякались, не повірили дезінформації. Самостійно, без «дорослого» керівництва провели свій знаковий, символічний страйк, який став справжнім філософським утвердженням високих моральних цінностей, прагненням духовного очищення суспільства. Впевнена, що цей студентський прояв величності людського духу ввійде в історію Київської консерваторії як символ Майдану.

Численні публікації в ЗМІ спричинили реакцію «високого» керівництва академії. Щоб уникнути неприємностей, під тиском Майдану, пан Рожок був «змушений» змінити свої дії. Але сталося це тільки після того, як з'явилися перші жертви та був пошкоджений Будинок профспілок. Лише тоді до приміщення консерваторії впустили потерпілих із запрошенням широкого представництва ЗМІ для висвітлення гуманного «подвигу».

ПРО ОСОБИСТЕ

Дивує сплановане та зорганізоване керівництвом НМАУ моє незаконне, сфальсифіковане звільнення. Насамперед, відсутністю причин... До того ж у мене з ректором були

дружні стосунки і не було конфліктів.

Із 2007-го кафедра камерного ансамблю, зберігаючи високу виконавську традицію, зростає професійно, перетворилася в унікальний творчий, просвітницький, науково-методичний центр високого гатунку і прогресивного спрямування. А це сприяло формуванню позитивного іміджу Національної музичної академії, зміцненню Київської камерно-ансамблевої школи на міжнародному рівні, популяризації українського академічного музичного мистецтва у світі. А 2013-й був для мене ювілейним – 35-ліття моєї творчої діяльності та 100-річчя заснування Київської консерваторії. До цієї знаменної дати я спромоглась організувати і частково профінансувати ремонт кафедральної аудиторії (№ 58), провести ряд масштабних заходів, міжнародних проєктів за участю студентської молоді, викладачів, провідних митців. Відбулися: велика кількість фестивалів, конкурсів, наукових конференцій, майстер-класів, у яких брали участь видатні діячі сучасності зі Швейцарії, Франції, Португалії, Латвії, Сербії, Австрії, Грузії, Росії. А концерти, вечори вшанування пам'яті видатних музичних діячів-викладачів, відзначення ювілейних дат стали незабутніми подіями року...

(Далі буде)

Євгенія БАСАЛАЄВА,
народна артистка України,
кандидат мистецтвознавства,
професор.
Фоторобота Романа РАТУШНОГО
«Твій вибір»

редактор
Аліна ОНОПА

ПОДІЇ

НАРОДНА ФІЛАРМОНІЯ
ЇДЕ НА ПЕРЕДОВУ

У Києві презентували проект «Народна філармонія» — серію мистецьких заходів, покликаних підняти бойовий дух української армії у непростий для держави час.

Стартував проект на Чернігівщині. Артисти виступили перед моряками, льотчиками, танкістами, хіміками, військами зенітно-ракетних та внутрішніх військ, резервістами, кадровими військовими, бійцями спецпризначення та Національної гвардії України.

«За два місяці ми вже проїхали 15 областей, — каже координатор проекту Руслана Лоцман. — Це 17 тисяч кілометрів територією України, 40 військових частин, 40 концертів та 15 тисяч військовослужбовців, а також чотири дитячих будинки, де зараз мешкають переселенці з Криму, а також дітки зі Сходу — Слов'янська та Маріуполя».

До заходів долучилися відомі українські митці — народні артисти України — Раїса Недашківська, Фемія Мустафаєв, Володимир Талашко, заслужені артисти України — Леся Горова, Тарас Компаніченко, гурти «Горлиця», «Тарута» та багато інших.

«Участь у проекті «Народна філармонія» не має керуватися міністерством, — наголосив міністр культури Євген Нищук. — Активність того чи іншого артиста у суспільному житті — це особиста позиція. Ми знаємо історичні приклади, коли у військових концертах брали участь зірки першої величини — Мерілін Монро, Клавдія Шульженко, Марлен Дітріх... І, на мою думку, — українські митці «Народної філармонії» це і є українські Дітріх—Монро—Шульженко».

«Такі ми бійці — що можемо, те і робимо, — додає Раїса Недашківська. — Зі сльозами на очах та серцем, що розривається від болю, бо раніше ніхто й уявити не міг такого сьогодення... Коли мене запитують: «Чи ми переможемо?», я відповідаю: «Переможемо! Бо за нами — правда!»

Творчі акції у військових частинах країни завжди мають успіх у глядачів, а за словами психологів, — ще й позитивно впливають на покращення емоційного стану, підвищення бойового духу та патріотичних почуттів військовослужбовців.

«Основна проблема пов'язана з тим, що люди не бачать реальних змін, вони втомлені військовими діями, часто налаштовані негативно. А під час подібних заходів відбувається своєрідний обмін позитивними емоціями. Люди посміхаються, слухають пісні, отримують своєрідне «джерело живлення», — наголосує кандидат психологічних наук Зоя Гаркавенко.

«Багато років поспіль культуру не сприймали серйозно, а насправді вона відіграє важливу, навіть стратегічну роль для формування майбутнього. Наша мета — допомогти людям це усвідомити», — каже директор благодійного фонду «Відкрий Україну» Тарас Михальнюк.

Проект втілюється за сприяння Міністерства культури України, Міністерства оборони України та за підтримки благодійного фонду Арсенія Яценюка «Відкрий Україну». Найближчі концерти всеукраїнського туру «Народної філармонії» відбудуться у Херсонській та Запорізькій областях. А в рамках відзначення Дня Незалежності планується урочистий захід у столичному палаці «Україна», де демонструватиметься фільм про акцію єдності армії, митців і народу України.

На фотознімку: Раїса Недашківська
Фото Антона ЩЕГЕЛЬСЬКОГО

«На лінії вогню»

МУЗИКА «ОКЕАНУ ЕЛЬЗИ» У СКЛАДНИЙ ДЛЯ УКРАЇНИ ЧАС СТАЛА РЯТІВНОЮ

Аліна ОНОПА

Глибокі тексти «Океану Ельзи» у поєднанні з драйвовою музикою мають неабиякий вплив на людей різного віку не лише в Україні, а й за кордоном. Слова пісень западають у душу і залишаються у пам'яті назавжди... Легендарний гурт днями виступив із ювілейним концертом «20 років разом» на головній арені країни — в НСК «Олімпійський».

Вони зібрали понад 70-ти тисячну аудиторію! За словами представників Книги рекордів України, концерт став наймасовішим в історії держави. Такої кількості публіки не було навіть на концерті Мадонни чи під час ігор на «Євро-2012».

Люди у вишиванках, віночках, синьо-жовтому одязі, з прапорами та іншою національною атрибутикою. Здавалося, що потрапив на якесь патріотичне святкування чи гру української збірної з футболу.

У чому секрет шаленої популярності гурту? Напевно, як колись сказав сам Святослав Вакарчук, у природності, щирості та душевності.

Учителі літератури однієї з київських шкіл Олена Марченко і Надія Паламарчук придбали квитки на концерт ще за півроку: «Нині не так багато артистів, тексти яких викликають необхідність думати. Наше внутрішнє патріотичне почуття збігається з тим, про що співає Святослав Вакарчук. Він протягом багатьох років зберігає свою індивідуальність, своєрідність».

«Трипільське коло» — соціальний проект, територія творчості вільна від алкоголю, тютюну, агресії та інших шкідливих звичок. Трипільське містечко, яке функціонує під час фестивалю має свої правила поведінки і навіть свою валюту — трипільські копії. Цьогоріч програми об'єднані спільною темою — земля (жін-

Для деякого концерт «Океан Ельзи» колись став доленосним, як для Андрія і Тетяни, які познайомилися на одному з виступів. «Із 2005-го гурт є символом нашого кохання, — розповідає подружжя. — От і дітей привели послухати пісні, любов до яких нас поєднала».

На «розігріві» — гурт «Fontaliza» з Горлівки, що на Донеччині. І ось — на сцені «Океан Ельзи» з пісню «Вставай». Публіка зривається гучними оплесками.

Святослав Вакарчук зізнався: «Мене запитують, чи зараз час для концертів? Відповідаю, що не час для розваг і святкувань. Але концерт «Океан Ельзи» — не розвага. Це об'єднання і надія, які дають нам сили».

Пролунала пісня «На лінії вогню», присвячена всім загиблим за Україну. Голос фронтмена довів деяких слухачів до сліз. А потім всі скандували: «Герої не вмирають!», «Слава Україні! Героям Слава!»

«Нині в державі відбуваються жахливі події, — каже Юрій

Білінський. — Ми не встигаємо оговтатись від чергових болючих ударів. Багато хто шукає відряду в музиці, яка стає рятівною. А музика «Океану Ельзи» є саме такою».

Шквалом оплесків глядачі зустріли пісні у виконанні першого складу гурту: Святослава Вакарчука, Павла Гудімова, Юрія Хусточки, Дмитра Шурова, Дениса Глініна. Це в когось викликало певну ностальгію: студентські роки, перше кохання...

У фан-зонах — сотні національних стягів. «Коли бачу таку кількість прапорів, у мене серце починає битись частіше», — сказав Вакарчук.

Його слова з пісні: «Де ми з тобою будемо, коли закінчиться їхня війна? Чи вистачить нам сили зробити так, щоби впала стіна...» підхопили тисячі голосів.

Одним із сюрпризів для публіки стала композиція «Він чекає на неї», яку Святослав заспівав із переможцем проекту «Голос країни. Перезаван-

таження», своїм підопічним Ігорем Грохоцьким. Мало хто знає, що цю пісню, яку виконує Олександр Пономарьов, написав саме Святослав Вакарчук.

Як тільки стемніло, «Олімпійський» замерехтів яскравими ліхтариками, наче зоряне небо. Доброзичлива атмосфера, щасливі обличчя, море усмішок, піднятих рук. Фанати, не приховуючи емоцій, танцювали, стрибали, обіймалися, співали в унісон із солістом. Публіка шаленіла від творчого послуху Святослава Вакарчука, який заряджав своєю потужною енергією. Фронтмен говорив не багато, адже все, що хотів сказати людям, Україні пролунало в його текстах.

Три з половиною години (до першої ночі) неймовірного драйву пролетіло непомітно. 35 виконаних пісень і океан незабутніх вражень, які залишилися у серцях тисячі шанувальників.

Фото Юрія ШКОДИ

Реабілітація мистецтвом

Для всіх охочих поринути у таємничу атмосферу правдавної культури, відчуття подих однієї із найдревніших цивілізацій є можливість завітати до Ржищева, що на Київщині, де до 29 червня триває сьомий Міжнародний екокультурний фестиваль «Трипільське коло».

Про своє бачення свята розповіли заступник міністра культури України, ідейний натхненник фестивалю Олександр Журавчак, виконавчий директор Олена Діба, хедлайнер заходу співакча Джамала і президент Європейської асоціації українців Олександр Толкачов.

«Трипільське коло» — соціальний проект, територія творчості вільна від алкоголю, тютюну, агресії та інших шкідливих звичок. Трипільське містечко, яке функціонує під час фестивалю має свої правила поведінки і навіть свою валюту — трипільські копії. Цьогоріч програми об'єднані спільною темою — земля (жін-

ка, берегиня, народження, засівання, проростання, думки, проекти, творчість). А провідне гасло — «Збережемо землю — збережемо рід!»

Олеся Журавчак зазначив: «Представлені проекти дають можливість по-новому подивитися на єдність України, толерантність її громадян, ведення діалогу, розуміння приналежності до рідної землі, на якій виростили наші батьки, діди та прадіди».

Зважаючи на складну ситуацію на Сході України, де гинуть люди, здавалося, варто було б скасовувати всі культурні заходи. Та пан Журавчак вважає інакше: «Завдяки мистецтву, залученню до творчого процесу є можливість духовно наповнити людей, показати їм сенс життя, дати зрозуміти, заради чого варто жити і боротися».

За його словами, «Трипільське коло» — не розвага, а «місце психологічної реабілітації тих, кому необхідно щось нове, свіже і позитивне».

На відвідувачів (до речі, для гостей, які приїдуть із Донецька, Луганська, Криму, вхід безкоштовний) чекають музичні, освітні, екологічні, оздоровчі, спортивні та інші культурно-розважальні та просвітні програми в стилі етно.

Розкрити образ землі будуть Руслана, Джамала та Іларія. «Я познайомлю слухачів із рідкісними народними кримськотатарськими піснями, — розповідає Джамала. —

Допоможе мені у цьому мій біг-бенд».

Позитивною енергетикою поділяться такі гурти, як АТМасфера, ТНМК, ТаРуга, Веселі Вуйки, ДримбаДаДзига, артисти з Білорусі, Польщі та Румунії.

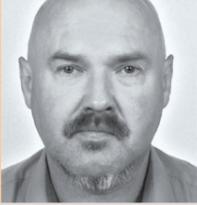
Працюватиме 30 творчих майданчиків, де кожен зможе долучитися до творчості, наприклад, створити образ трипільської жінки. Одним із найкреативніших з них є «Омріяна Україна», де дорослі й діти можуть помріяти про те, якою вони хочуть бачити свою країну.

Не менш цікавим є й новий майданчик «Екологія мислення», де можна послухати лекції, які допоможуть легше пережити стрес і знайти себе.

Наостанок Олеся Журавчак додав: «Чим глибше ми знаємо свою історію від найдавніших часів, тим більше усвідомлюємо себе і свою роль у теперішньому часі».

Аліна ОНОПА
На фотознімку: Джамала
Фото авторки

редактор
Сергій БАХІН

рідний край

«Країна єдина»

УЧИТЕЛІВ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ В КРИМУ ПЕРЕУЧУЮТЬ НА ВИКЛАДАННЯ РОСІЙСЬКОЇ

У загальноосвітніх установах Криму вчителі української мови й літератури будуть перекваліфіковані на вчителів російської мови й літератури. Про це повідомила прес-служба Міністерства освіти й науки Російської Федерації.

У Криму відповідно до російського законодавства й за рішенням загальноосвітньої організації може бути введено викладання й вивчення української мови як державної мови Республіки Крим, а в Севастополі – вивчення й викладання української мови як рідної. У випадку скасування вивчення української мови в таких школах вчителі пройдуть відповідну перекваліфікацію. З цієї метою Кримським республіканським інститутом післядипломної педагогічної освіти розроблена відповідна програма професійної перепідготовки в обсязі 432 години, говорить в повідомленні прес-служби.

Слід зазначити, що за відповідної психологічної обробки батьків «скасування вивчення української мови» у кримських школах відбувається масово – навіть єдина Українська гімназія у Сімферополі вже майже на 90 відсотків переорієнтована на російську мову. Тобто українські вчителі-мовники в Криму поставлені перед вибором: або перекваліфікуватися і плекай відтепер ідеологію й цінності держави-окупанта, або забиратися викладати свою «мову калинову» на материк, або – на біржу праці. Ось такий «мовно-педагогічний» садизм... Що коїться за такої «ломки» в душах наших учителів-патріотів, найперших провідників Української державності й духовно-моральних цінностей українського народу – можна лише здогадуватися. Як допомогти їм витримати, пережити цей час – чи хоч хтось там, на материк, в державних кабінетах, про це задумався?

Газета «Кримська світлиця»

ЗІРВАВСЯ КУРОРТНИЙ СЕЗОН

У Криму зірвався сезон відпочинку. Південне узбережжя Криму перестало цікавити українців як зона відпочинку, свідчать результати досліджень, а за останнім соціологічним дослідженням «Левада-Центру», лише 3 % росіян збиралися відпочивати в анексованому Криму.

ООН ПОРАХУВАЛО БІЖЕНЦІВ

Станом на 23 червня кількість переселенців зі сходу і Криму склало 46,1 тис. осіб. Про це свідчать дані Управління Верховного комісара ООН у справах біженців (УВКБ ООН), повідомляє прес-служба парламентської асамблеї Ради Європи (ПАРЕ).

«Переміщення великої кількості українського населення з Криму і південно-східних регіонів України надає зростаючий вплив на гуманітарну ситуацію в країні в цілому. За даними УВКБ ООН, станом на 23 червня 2014 р., загальна кількість переміщених всередині України осіб склало 46,1 тис.», – йдеться в повідомленні.

За даними УВКБ ООН, з них понад 11,5 тис. – в основному кримські татари, які поїхали з Криму після його приєднання до Росії, а інші 34,6 тис. – це жителі південно-східних регіонів.

При цьому, на думку управління у справах біженців, реальні цифри набагато вищі, оскільки багато хто з переселенців не реєструється, покладаючись на допомогу родичів або друзів.

Сергій БАХІН

Серія карт із такою назвою сприятиме популяризації історії та географії України.

Нинішня війна з Росією йде не тільки за територію, а й за свідомість, за людський розум. Наша держава повинна боротися за своє існування не лише зі зброєю в руках, а й в інформаційній сфері, – заявив на презентації серії карт «Країна єдина» президент Асоціації видавців та книгорозповсюджувачів Олександр Афонін.

– В останні кілька місяців в Інтернеті з'явилася велика кількість нібито історичних карт і вони буцімто доводять, що України, як окремої держави, ніколи не існувало. Тож видання карт «Країна єдина» конче важливо для спростування російської дезінформації, адже в них достовірно відображається історія й географія межі України, – підкреслив О. Афонін.

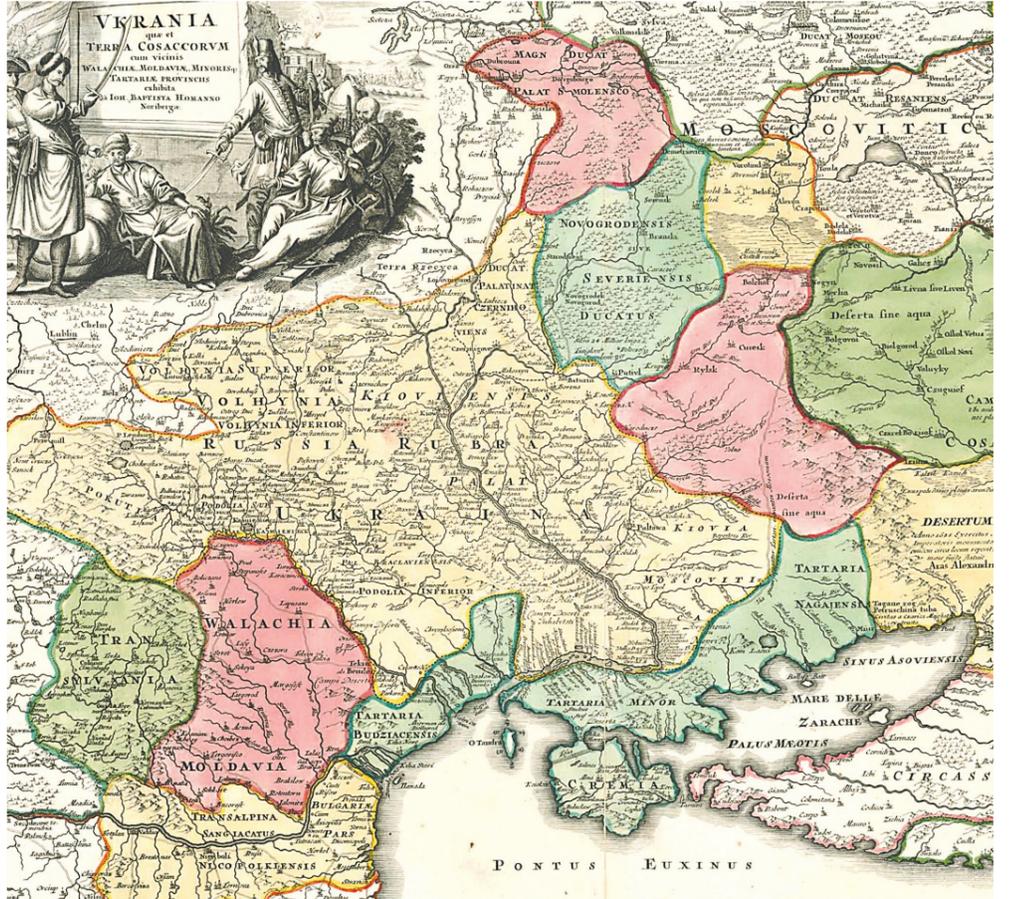
Нещодавно видавництво «Картографія» винесло на широкий загал три видрукувані у кольорі карти: «Україна. Материк і півострів», «Україна. Народ і територія» і «Україна. Національний склад населення».

– Ми вважаємо ці карти провітницькими, а не пропагандистськими, а не пропагандистськими, в них відображаються реальні й об'єктивні факти історії та географії нашої країни, – зазначив директор підприємства Ростислав Сосса.

– Найкраще відтворення подій і явищ в Україні несе образно-знакова модель, якою є карта, – додала головний редактор «Картографії» Ірина Руденко.

– Маємо спроби донести за допомогою карт історичне минуле, ідеї України. Національний склад, менталітет, території – все це відображено у картах, – вважає директор Інституту історії НАН України Валерій Смолий.

У свій час йому довелося спілкуватися з колишнім прем'єром і президентом Туреччини Сулейманом Демірелем. Не знаючи мову один одного, вони порозумілися завдяки перегляду друкованих історичних карт.

Турки мають потужну історико-картографічну базу, що дозволяє їм успішно популяризувати власну історію серед простого загалу.

ЗАПОРОЗЬКУ СІЧІ КРИМСЬКИЙ ХАНАТ ПОГЛИНУЛА РОСІЯ

– Поштовхом до створення серії стали події в Криму, – заявив Р. Сосса. – Перша збірка, «Материк і півострів», висвічує історичні зв'язки України і Криму, починаючи з Київської Русі. Розглянуто козацькі походи на Крим у XVII столітті, спільну долю Запорозької Січі та Кримського ханату, які поглинула Російська імперія, належність Криму до Таврійської губернії, існування радянської соціалістичної республіки Таврида.

Видання містить вісім розроблених карт: Русь і Крим у XI столітті, Козацька Україна, Запорозька Січ і Кримський ханат, Україна у складі Російської імперії (1795–1796), (1796–

1797); Українська держава і Крим у 1918 році, Крим у складі Радянської України, сучасна Україна і анексія Криму–2014. Сюди ж додається чотири німецьких і французьких репродукцій 1918–1919 років.

Друга збірка – «Народ і територія» – складається з 12 карт (що охоплює період із IV століття і дотепер) і відображає основні віхи формування української нації, зміни її етнічної території внаслідок набігів татар і освоєння Слобожанщини та Дикого поля, райони розселення інших народів України.

Третя збірка – «Національний склад населення» – відображає розселення території нашої держави основних національностей та простежує зміни національного складу населення країни протягом останніх 100 років. Видання містить шість карт, випущених, зокрема, у Чехії («Україна і Кавказ», 1912 р.), Німеччині («Землі і народи Європи»,

1918 р.), дві у польському Львові 1937 року (В. Кубійович «Атлас України й сумесних країв»).

У липні планується поява четвертої – «Україна і світ. Приблизність територій». На 12 картах буде представлено сприйняття студентством із різних міст України територій для найкращого проживання та міграції. За словами Сосси, думки студентства зі Львова і Донецька повністю співпадають.

Як розповів директор «Картографії», наклад кожної з карт – 3000 примірників. Поставник паперу суттєво знизив ціну, а друкарня безкоштовно виконала роботу. Оптова ціна – 5 гривень 40 копійок за штуку, та й торгівлі структури обіцяли мінімальну націнку. Хотілось би залучити меценатів, щоб розповсюдити ці карти по всіх школах.

На фотознімку: старовинна карта України, представлена як Козацька земля, з колекції Дмитрук

Окупанти нищать українське слово

23 червня фактично розпочалось виселення редакції газети «Кримська світлиця» із однієї з двох кімнат по вулиці Гагаріна у Сімферополі.

Приміщення належить державному підприємству України «Міжнародний дитячий центр «Артек». Редакція перебуває в ньому з 2002 року на договірних умовах. Адміністрація збирається розмістити там іншу організацію.

Головному редактору Віктору Качулі вручили копію претензії ДП «МДЦ «Артек», яка адресована видавцеві «Кримської світлиці» ДП «Національ-

не газетно-журнальне видавництво» з вимогою сплатити 19 440 грн за надані послуги.

Згідно з постановою № 260 від 06.05.2014 року правління Національного банку України, Казначейство припинили подальшу діяльність з банками, які знаходяться на території Автономної Республіки Крим. Тож видавництво не має можливості виконати умови договору, бо постановою прийнята тимчасово, на час окупації.

У листі-претензії цей термін визначений до 30 червня. То чому колектив «Кримської світлиці» змушений терміново шукати вихід із ситуації, ря-

тувати архів газети, майно, обладнання, оргтехніку вже 23 червня?

Зрозуміло, що знайти нове приміщення в Сімферополі в ситуації політичного тиску практично нереально. Такі екстремальні умови, напевно, створені не тому, що бракує будівель, а саме тому, що «Кримська світлиця» є єдиним українським виданням на окупованому агресором півострові, яке ще тримається на плаву і попри все видається державною мовою. А якщо його залишити без приміщення, то це унеможливить підготовку газети до друку і вихід у майбут-

ньому. Тож неспроста вирінає висновок: виселення редакції – це спроба окупантів знищити українське друковане слово.

У зв'язку з обставинами, що склалися, головний редактор «Кримської світлиці» Віктор Качула звернувся до співзасновників газети – міністра культури Євгена Нищука, голови правління Всеукраїнського товариства «Просвіта» імені Т. Шевченка Павла Мовчана та видавця газети – генерального директора ДП «Національне газетно-журнальне видавництво» Романа Ратушного з повідомленням про ситуацію.

редактор
Людмила ЧЕЧЕЛЬ

гість редакції

Марія Бурмака: «До політики ставлюся, як до необхідності боронити Батьківщину»

Людмила ЧЕЧЕЛЬ

ПРИНАГІДНО

Марія Бурмака – українська співачка, народна артистка України, кандидат філологічних наук. Народилася в Харкові 16 червня 1970 року. Її батько – історик, довголітній викладач Харківського університету, досконалий знавець історії рідного міста і колишній прихильник Комуністичної партії. Переоцінка життєвих цінностей сталася в нього після одруження з матір'ю Марійкою та відвідин її малої батьківщини – міста Прилуки Чернігівської області. Тоді було твердо вирішено: виховувати дітей неодмінно в українському національному дусі.

* * *

Українські народні пісні Марічка почала співати ще навчаючись у музичній школі по класу гітари. Із 1987 року вона вступає на філологічний факультет Харківського університету, а з наступного року починає писати власні пісні на вірші давніх і сучасних українських поетів. У 1989 році починається шлях Марії до підкорення слухачських сердець. Перші перемоги здобула на фестивалі співаної поезії «Оберіг» в Луцьку і «Червоній руті» (друга премія). Фірма «Кобза» випустила касету її пісень під назвою «Ой, не квітни, весно...», а восени 1991 року Марійка записує з канадською фірмою «Євшан» свій перший (і загалом перший в Україні) компакт-диск «Марія». На цьому компакт-дискі з'явилися її перші пісні у стилі new-age.

* * *

Зі здобуттям Україною незалежності Марія Бурмака переїжджає до Києва і з осені 1992 року співпрацює з композитором і аранжувальником Миколою Павлівим, який протягом кількох наступних років записує її пісні на власній студії «Мік-с». Творчий тандем «Бурмака – Павлів» був дуже успішним і встановив досі не побитий рекорд у хіт-параді «12 мінус 2» на радіо «Промінь» – чотири перемоги протягом року (пісні «Лишається надія», «Єдиного слова заради», «Ходить сон» і «Я люблю твої кроки»). Восени 1994 року відбулася презентація другого компакт-дисків співачки «Лишається надія».

* * *

У середині 1990-х років Марійка відкриває для себе таємниці професії журналіста. Вона стає ведучою телепрограм «КІН», «Рейтинг», «Хто там», «Чайник» (канал «СТБ»), а згодом – «Створи себе» на каналах «УТ-1» і «Київ». Навесні 1996 року фірма «Гарба» перевидала на касеті альбом «Марія».

У серпні 1998 року співачка удостоєна звання заслуженої артистки України.

* * *

Під час Помаранчевої революції Марійка стала душею і серцем Майдану. «Муза опозиції» – так писало про неї німецьке видання «Die Welt». На цій хвилі співачка випускає свій десятий альбом – збірку «Ми йдемо! Найкраще».

У 2004 році захистила кандидатську дисертацію, присвячену проблемам інтерактивної журналістики у сфері проведення ток-шоу.

Протягом 2005 року Марія Бурмака записала кілька англійських версій своїх пісень.

* * *

Плідним на творчість видався і 2008 рік. Видано CD «Саундтреки», до якого увійшли пісні «Пробач», «Не тому», «Попрощатись не зуміли», «З Днем Народження, Сонце!», на які були відзняті відеокліпи. Цікавим досвідом для співачки став запис версії пісні групи ТНМК «Арешт». Цього року Марія набула титулу «Почесна харків'янка». Із групою дала концерт для українських миротворців у Косово.

У 2009 році удостоєна почесного звання «Народна артистка України».

Із травня 2011 року Марія Бурмака почала вести авторську рубрику «Музика Сніданку» на каналі «1+1». А з вересня 2011 року вона стала ведучою й керівником проекту «Музика з Марією Бурмакою» на каналі «ТВі».

У свій день народження народна артистка України Марія Бурмака в Київській концертній залі «Sentrum» презентувала новий альбом «Тінь по воді» та два кліпи – на однойменну пісню з диска та на «Місто ангелів».

Під час концерту співачку засипали квітами. Серед прихильників її таланту – міністр культури України Євген Нищук, народний депутат Олесь Доній, режисер Сергій Проскурня, художник Борис Єгізарян, акторка Римма Зюбіна, співак Фагот, правозахисник Борис Захаров, генеральний продюсер Ukrainian Fashion Week Володимир Нещипорук.

ПРО ЗИМУ, ЯКА НАС ЗМІНИЛА

– Мені не потрібно про себе багато розказувати, бо про мене говорить моє обличчя. Коли я прийшла в Михайлівський монастир, аби домовитися про зйомки кліпу на пісню, записану під час Майдану, отець Роман упізнав мене ще здалеку і погодився відкрити браму о третій ночі.

«Тінь по воді» – особливий альбом. Це місяці, дні, години мого життя. Я не закривалася на три місяці у студії, щоб написати альбом. Я просто живу: закохуюся, плачу, йдучи по вулиці, страждаю, борюся за справедливість, помиляюся, їм круасани в Парижі, а потім п'ю лише кефір. В альбомі йдеться також про зиму, яка всіх нас змінила. Ми не знаємо, що буде попереду. Й остання пісня альбому, яка дала йому назву, якраз про це: «Тінь по воді – відлуння зими. / Тінь по воді, мов серед війни. / Тінь по воді і тільки із ним. / Світло мені, спокійно мені», – наспівує перед концертом Марія.

МІЙ БЛОГ ЧИТАЄ 11 ТИСЯЧ ОСІБ

– З усіх соцмереж я обрала Фейсбук: він виконує функцію і блогу, і Твіттера. Там я пишу якісь свої рефлексії, іноді й щодо політичних подій. Зазвичай розповідаю на електронних сторінках про особисте життя, або ж просто висловлюю свої думки з якогось приводу. Журналісти потім часто беруть якісь мої фрази.

У мене там 5 тисяч друзів, яких я так і сприймаю, а на мої оновлення підписалося 11 тисяч осіб. Із такою кількістю – це тиражна газета. Я вийшла на сьоме місце серед усіх користувачів українського Фейсбука, залишивши позаду багатьох політиків. Мені це дуже приємно.

Я ЛЮДИНА СВОЄЇ КРАЇНИ

– У моєму репертуарі є різні пісні, зокрема й переклади англійською. Коли я їду з концертом до Америки чи Канади, то кілька пісень виконую їхньою мовою, бо приходить і англійська публіка. Кілька пісень маю польською, а якось навіть записала «Тёмную ночь» для виступу на Інтері, та це єдина російськомовна пісня. Її дуже любив мій дідусь, який воював. Він помер, коли мені було два роки.

Але іншомовні пісні – це рідше винятки, ніж правила. Українською я буду співати завжди. Кожна моя пісня, навіть дитяча чи про кохання, має громадянський зміст. Я людина своєї країни і цим пишаюся.

Що стосується громадської діяльності, то на різні заходи мене запрошують як експерта, моя думка важлива. Не зарікаюся, що не буду займатися політикою. Вважаю, що іноді треба виходити зі своїх кухонь чи андеграундів, але зараз набагато більше користі своїй Батьківщині я можу принести музикою. Це велика сила – володіти серцями людей. До

політики ставлюся, як до необхідності боронити Батьківщину.

НЕМАЄ ЕМОЦІЙ, НЕМАЄ ПІСНІ

Для мене головне навіть не те, що я співачка, а те, що я пишу. Першими виконаними мною піснями були українські веснянки. А першу мелодію я написала років у три-чотири. Мені завжди було цікаво зрозуміти: чому інші не можуть придумати мелодію? Трохи пізніше тато навчив мене писати вірші, граючись у слова, римуючи їх.

Пісні народжують, насамперед, почуття. Мушу сказати, що я емоційно залежна людина, тому що все пропускаю через серце. Я переживаю й радію сповна. Якщо відчуваю самотність, то це вселенська самотність. Якщо я люблю, то тоді рветься душа. Ось про це й пишу. Запитувала себе: чому все так відбувається? Не можу збалансувати свої почуття. Для того, щоб писати, треба відчувати. Якщо немає емоцій, нічого не вийде. Якщо є емоції, то текст і музика народжуються спонтанно. Певно, цим проце-

сом керую не я. Можливо, це приходить десь із космосу.

...Кожен із нас упізнає себе в піснях із «Тіні по воді», занотовує в пам'яті настанову дня: «Не забувайте про любов» і пам'ятає про Небесну сотню.

Під час виконання пісні «Хранителі надії» позаду Марії на великому екрані показували старі фотографії з акції голодування студентів на граніті в 90-х, першої «Червоної руті» у 89-му, Помаранчевої революції... Коли Олесь Доній підійшов до Марії з букетом троянд, вона тільки засміялася: «Ну і як ви мене назвали? Бабушка революція?» – Ось у цих словах вся Марія – громадська активістка боротьби за права українця, починаючи з 89-го, співачка, яка в Україні випустила перший компакт-диск – «Ой, не квітни, весно...» (1990), яка своїм голосом і груою на гітарі може зібрати сотні людей у будь-якому залі світу.

Фото авторки

редактор
Лєся САМІЙЛЕНКО

Музейництво

Музей Майдану: зберегти як засторогу, пам'ятати повік!

ПРИНАГІДНО

Спільним рішенням Міністерства культури України та Київської міської державної адміністрації від 30 квітня 2014 року створена робоча група з опрацювання Концепції музеєфікації подій Революції гідності.

Очолив робочу групу Микола Яковина, президент Українського національного комітету Міжнародної ради з питань пам'яток і визначних місць (ІКОМОС), виконувач обов'язків міністра культури України 1994–1995 років, знаний як політик, що двічі ступив у ту саму річку: в 1995 році Микола Яковина забезпечував опрацювання та прийняття Закону про музеї та музейну справу, а 2009 року він як заступник міністра культури і туризму супроводжував прийняття Закону про музеї в новій редакції.

Справу знає не з чужих уст – він організатор першого в Україні міжнародного бієнале сучасного мистецтва «Імпреза» в Івано-Франківську в 1989 та 1991 роках, він же започаткував в Українському домі перший форум київських галерей, ініціював заснування Національного центру імені Олександра Довженка, Інституту пам'яткоохоронних досліджень цілого ряду заповідників.

Під керівництвом Миколи Яковини здійснено реекспозицію Музею Великої Вітчизняної війни у 1994 році, коли там з'явилися документи про українських націоналістів у Другій світовій війні та про боротьбу Української повстанської армії з нацистами. Нову експозицію колегія Мінкультури під його головуванням розглядала два дні підряд (!) і одно-стайно схвалила в режимі відкритого засідання за участю керівників Всеукраїнської ради ветеранів та великої групи народних депутатів України.

У 2011 році Микола Яковина очолював громадські заходи з ушанування жертв Бабиного Яру, які були альтернативними до офіційну під проводом Януковича. Цього року Микола Яковина разом із колегами створив Український блакитний щит і започаткував порятунок культурних цінностей з резиденції в Межигір'ї.

МУЗЕЙНА ПОДІЯ РОКУ

За звання кращої музейної події 2013 року змагалися близько 30 проєктів. Цьогоріч акція відбувалася вдев'яте.

Кілька призів, включаючи головний, отримав «Мистецький Арсенал». Номінації розподілили так. «Музейна подія року» – започаткування премії імені Бориса Возницького «За вагомий особистий внесок у розвиток музейної справи України». Призовий фонд у розмірі 20 тисяч гривень вирішено передати Благодійному фонду «Мистецький Арсенал» на формування фонду премії.

Ще один грошовий приз – 15 тисяч гривень виділив Столичний меценат Веніамін Довбня музею Уласа Самчука у Рівному. Цього разу на видання книги, присвяченої Степану Скрипнику – святішому Патріарху Мстиславу I.

«Резонанс року» – виставковий проєкт «Велике і Величне» у музейному комплексі «Мистецький Арсенал», що об'єднав 1000 найцінніших артефактів із зібрань 35 музеїв України. «Спільна спадщина» – виставка творів маляра-примітивіста Никифора з музею у Новому Сончі (Польща). У номінації «Єдина країна» – включення Херсонеса Таврійського до списку об'єктів Світової спадщини ЮНЕСКО. «Відкриття року» – поява музею-садиби Ігоря Стравинського у Устилузі (Волин).

«Видання року» – монографія-альбом Маркаде «Малевич» і альбом-каталог «Врубель і Київ». Лауреат «Міжмузейної співпраці» – міжнародний виставковий проєкт «1000 років української печатки» Музею історичних та культурних реліквій родини Шереметьєвих, Інституту історії України НАН України та Національного музею історії України.

На «Збереження музейних традицій» номіновано комплекси заходів із нагоди 100-ліття передачі Національного музею у Львові Митрополитом Андреем Шептицьким у дар українському народу та відзначення 75-річчя Національного науково-дослідного реставраційного центру України.

Сергій БАХІН

Микола ЯКОВИНА

1 липня 2014 р. до Мінкультури та Київської міськдержадміністрації буде надано текст «Концепції музеєфікації героїчних подій, пов'язаних з боротьбою за права людини та встановлення народовладдя в Україні 2013–2014 рр.»

Це завдання стало своєрідним викликом для членів очолюваної мною робочої групи, де заступниками голови є директор Інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович і керівник Агенції культурних стратегій Микола Скиба. Провідні київські музеї представлені заступниками генеральних директорів – це Катерина Романова (Музей історії Києва), Катерина Чуєва (Музей Варвари і Богдана Ханенків), Ігор Пошивайло (Музей Івана Гончара).

Із нами працюють і науковці, які були безпосередніми учасниками подій Революції гідності – археолог Тимур Бобровський та дослідник архітектури Василь Рожко. Більшість авторів – члени Міжнародної ради музеїв (ІКОМ) та Міжнародної ради з питань пам'яток і визначних місць (ІКОМОС).

Від початку: зі змісту завдання і статусу очікуваного документа було зрозуміло, що робочій групі складно не вийти за межі наданих повноважень.

По-перше, часові рамки та історичний контекст – Майдан, що став епіцентром кардинальних змін у країні та запустив процес трансформації не лише політичної сцени, але й соціальних і культурних перетворень, ще не є перегорнутою сторінкою історії.

Навіть хронологія подій є ще дискусійним питанням, як незавершене, таке що досі триває, явище. Опрацювання проєкту Концепції музеєфікації – це лише перший етап, за яким має йти, в перспективі, робота великого загалу науковців. Події зими 2013–2014 рр. ще чекають аналізу в широкому історичному контексті (Революція на граніті, Помаранчева революція, Податковий Майдан, Мовний Майдан, Врадівка).

По-друге, музеєфікація – це не глорифікація чи героїзація. Системна дослідницька робота вимагає уваги до всього масиву явищ і фактів. Боротьба громадян України за свої права, названа Революцією гідності або Третім Майданом (з відповідним поділом учасників на Євромайдан та Антимайдан), стала наймасштабнішою подією в новітній історії України.

Наслідки цього вибуху гніву й гідності, який вивільнив

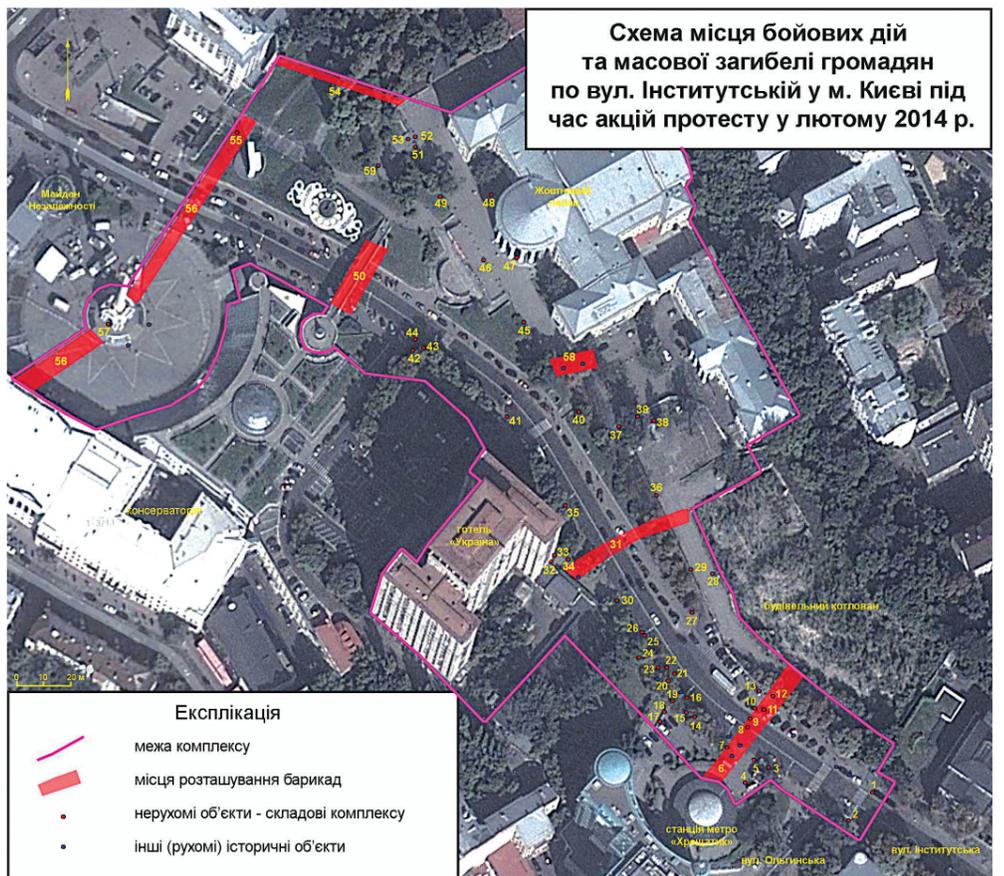

Схема місця бойових дій та масової загибелі громадян по вул. Інститутській у м. Києві під час акцій протесту у лютому 2014 р.

колосальну суспільну енергію, даватимуться взнаки не одне десятиліття – як у геополітичному вимірі, так і у сфері внутрішніх соціально-політичних відносин. Значимість та масштаб події, пам'ять про сотні людей, які заклали життя за свій вибір і активну громадянську позицію, зумовлюють необхідність її всебічного осмислення і дослідження, збереження історичної пам'яті. Музеєфікація є універсальним і найбільш комплексним форматом культури пам'яті, а також роботи з актуальними суспільними процесами.

По-третє, музеєфікація та увічнення пам'яті, наприклад, як плановане спорудження меморіалу Небесної сотні та збереження об'єктів, пов'язаних з Революцією гідності, є взаємопов'язаними явищами і потребують системного підходу. На жаль, робочій групі доручене вужче завдання.

На мою думку, потрібно врахувати наявність пам'яткоохоронних обмежень щодо об'єктів на місці подій та скоординувати музеєфікацію феномена Майдану та спорудження меморіалу з процесом архітектурних перетворень у центрі столиці. Адже музеєфікація на місці, формування умов конкурсу на кращий проєкт меморіалу Небесної сотні, опрацювання комеморативних заходів та оновлення урбанізмів мають системно узгоджуватися і координуватися.

Почну з локалізації місць пам'яті та матеріальних пам'яток, що мають бути музеєфіковані на місці. Співавтори концеп-

ції, зокрема Алла Киридон із Українського інституту національної пам'яті, услід за французьким істориком П'єром Нора, який, власне, упродовжив термін «місця пам'яті», розглядають їх не у вузькому (географічному) сенсі слова, а як своєрідні точки перетину, в яких формується й концентрується пам'ять суспільства.

Отже, «місця пам'яті» є елементом колективної біографії, які відображають значною мірою концентрацію колективної пам'яті соціуму.

«Місцями пам'яті» можуть бути люди, події, предмети, будівлі, традиції, легенди, географічні точки, оточені особливою символічною аурую. Роль «місць пам'яті» насампе-

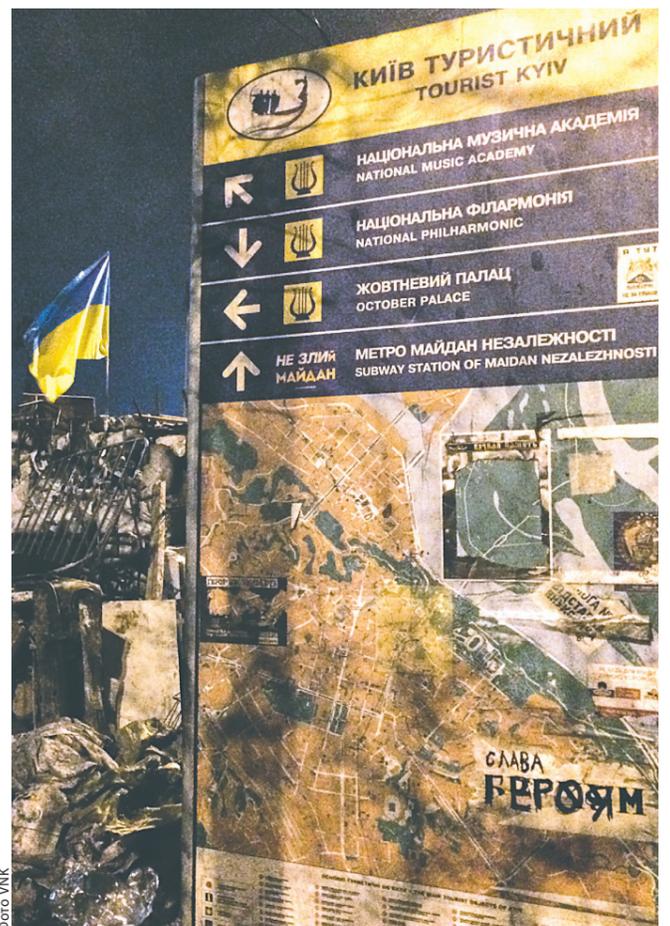

фото: VNK

музейництво

■ ПРИНАГІДНО

Лютий 2014

Стихийне вшанування Небесної сотні у серці української столиці наприкінці місяця задокументував доктор філософії, кінорежисер, відомий фотомитець Сергій Марченко.

Березень 2014

Кров Небесної сотні пульсує в наших скронях. У квітах пам'яті, скорботи, клятви потопас центр Києва.

На меморіальних місцях, пов'язаних із боротьбою та смертю Небесної сотні, – гори квітів. Потік людей із букетами в руках до центру міста не припиняється. Біля КМДА також вшановують Героїв. Саме звідти світлина Андрія Бережини.

Квіти пам'яті. Їх навіть не море. Лавина. Переважно криваво-червоні гвоздики. Двома, трьома рядами простяглися уздовж вулиці Інститутської, де спецназ стріляв на ураження бойовими патронами, – доповнює Олександр Лотоцький (Фейсбук).

Викладений із квітів величезний хрест на схилі, де квітковий годинник біля палацу Свободи (Жовтневого). У центрі хреста – помаранчева будівельна каска, що скоро стала звичною для Майдану. Квіти вздовж вулиці, на кількох барикадах, серед іржавого дроту, що лишився від спалених шин. На місці загибелі хлопців – ще й їхні портрети та свічки-лампадки. А ще тут – товстий залізний стовп, що його пробила куля, яка летіла в бік самооборони.

Народу багато, у більшості на очах – сльози.

Тому, хто знає Київ та Інститутську, скажу – ті квіти лежать потужними рядами метрів із 300–400, аж до входу в метро «Хрещатик» з Інститутської й навіть трохи далі. А загалом – квітами вкритий увесь центр української столиці.

Квітень 2014

Про план виставки-меморіалу розповідає Лариса Тронько, голова правління Фондації Героя України, академіка Петра Тронька: «18 лютого 2014 року поблизу Верховної Ради у Маріїнському парку кияни стали свідками кривавої розправи "тітушок" та "беркутівців" над мирними протестувальниками та бійцями самооборони. Під стінами будинку № 9 по вул. М. Грушевського, що примикає до Маріїнського парку, полягли кілька бійців Небесної сотні. Про цю трагедію ми вже неодноразово писали на нашому офіційному сайті <http://petro-tronko.blogspot.com> та на сторінках фундації у соціальній мережі Фейсбук, зокрема на сторінці, яка присвячена Маріїнському парку в Києві <https://www.facebook.com/ptfoundation7>.

Просимо підтримати нашу ініціативу зі створення постійної виставки-меморіалу на базі однієї з бібліотек Печерського району Києва – у напівпідвальному приміщенні по вул. Михайла Грушевського, 9.

Наша фундація по свіжих слідах розпочала збір експонатів, фото- та відеоматеріалів, і передбачає відкриття виставки, а також виготовлення її пересувного варіанту для експонування в обласних центрах».

За публікаціями Інтернет-видання
Фондації Петра Тронька
<http://petro-tronko.blogspot.com>

ред символічна, тобто «нагадування про минуле, що наповнює смислами життя в сьогодні» (П. Нора).

Місця пам'яті Майдану пов'язані з територією, яка з осені 2013 року до весни 2014-го перетворилися на арену не лише мирного громадського протесту, але й силових протистоянь і навіть бойових дій. Це місця проведення акцій масового протесту та розташування наметового містечка протестувальників, барикад, штабів громадських організацій та ініціатив, пунктів медичної допомоги, зон активних силових протистоянь та бойових дій, місць загибелі громадян.

На цих теренах є визначні місця, які потребують державної охорони як об'єкти нерухомих культурної спадщини. Місця загибелі людей в майбутньому можуть бути спеціально позначені на місцевості, наприклад, іншим кольором бруковки тощо. Потрібна максимальна увага до стійких елементів міського ландшафту зі слідами від куль (ліхтарні стовпи, дорожні знаки, елементи благоустрою і фасади будівель тощо). Відповідна облікова документація підготовлена Тимуром Бобровським і Науково-дослідним інститутом пам'яткоохоронних досліджень зараз на розгляді в Мінкультури.

Пропонується розробити програму комеморативних заходів – це тема для тривалого опрацювання і в тексті концепції окреслена лише загальною. А це і обряди вшанування жертв як нагадування про подію, встановлення Дня пам'яті Героїв Небесної сотні. Це і традиція народного віча на Майдані, курсування колони Автомайдану тощо.

Праці вистачає для різних державних, громадських, наукових, релігійних інституцій. Тому робоча група пропонує ухвалення спеціальної міжвідомчої програми, що включала би не тільки музеєфікацію та комеморативні заходи, а й широкі мультидисциплінарні дослідження, відповідні конференції, видання, виставки, широкий спектр просвітницьких заходів.

Окрему увагу автори концепції присвятили питанню вивчення міжнародного досвіду, зокрема музейних інституцій світу, які варто розглянути як прототипи для створення «Музею Майдану» (робоча назва).

У рамках міжнародних консультацій робочої групи відбувся семінар за участю віце-президента національного комітету ІКОМ США Елейн Гуріан, яка працювала заступником директора Меморіального музею Голокосту і заступником секретаря Смітсонівського інституту. Такі професійні контакти та фаховий експертний супровід будуть продовжені.

Однак ще багато вітчизняних ініціатив не враховані та, на жаль, не всі плідні напруження українських дослідників могли потрапити в поле зору авторів концепції, адже крім столичних музеїв, варто залучити академічні середовища, університети, архівістів, журналістів, творчі спільноти й об'єднання. Окремо – доробок українських неурядових орга-

нізацій, аналітичних центрів. Але це вже побажання до програми діяльності самого музею, на тип і засадничі інституційні особливості якого автори концепції звернули особливу увагу.

Автори концепції залишають відкритим для дискусії питання конкретної адреси Музею Майдану. Можливі різні варіанти розміщення – Український дім, Жовтневий палац, Будинок профспілок або спорудження нової музейної будівлі на ділянці колишнього Центрального виставкового павільйону.

Автори концепції формулюють мету і завдання нового музею так: «Розкриття унікальних особливостей становлення громадянського суспільства в Україні шляхом збору, вивчення, збереження та популяризації документальних свідчень про події Революції гідності, осмислення феномена Євромайдану як переломного моменту в процесі історичного «дорослішання» українського суспільства, що проявилось, зокрема, через самоорганізацію суспільства та усвідомлення його єдності в умовах громадянського протесту і масового спротиву проти порушення прав людини, та викликаних цим процесом суспільно-політичних трансформацій і соціальних інновацій».

Музей Майдану на думку робочої групи має забезпечити не тільки збереження пам'яті про події 2013–2014 рр. шляхом музеєфікації та наукового дослідження процесів становлення громадянського суспільства на основі різноманітних письмових та усних джерел, а й стати платформою для сприяння розвитку демократичного суспільства, завдяки налагодженню діалогу, організації зустрічей представників суспільства та політиків.

Він має поєднати у собі функції музейної установи, наукового інституту, бібліотечних та архівних установ, а також громадських організацій і фондів, діяльність яких спрямована на розвиток громадянського суспільства.

Його головна особливість: відкритість інформації та можливість публічного обговорення проблем, пов'язаних із розвитком демократичного суспільства; ознайомлення з історією становлення демократичного суспільства в Україні через музейну експозицію, архів та фондову колекцію, бібліотеку та інформаційно-видавничий підрозділ. Також важливо в цьому процесі забезпечити функціонування структур – зразків форм самоорганізації суспільства, які виникли під час революції гідності: Відкритий університет Майдану, бібліотека Майдану, художники Майдану, психологи Майдану тощо.

На сьогодні зібрано близько півтисячі предметів музейного значення, що становлять основу колекції майбутнього музею. Зокрема, агітаційні друковані матеріали, саморобні плакати, карикатури, листівки, мистецькі твори, прапори, предмети самооборони учасників масових акцій протесту (каска, щити, інша амуніція тощо); об'єкти дорожньої інфраструктури (зокрема, прострілені сітлайти), що набу-

ли нових функцій та значень у ході революції тощо.

Музеї Києва та Український інститут національної пам'яті вже провадять масштабну роботу – збирають усні історії учасників подій, записані на відповідні електронні носії.

Закономірно, що у центрі уваги концепції – інституційне становлення майбутнього закладу. Тут, як і в інших випадках, робоча група пропонує багатоваріантність. Адже створений музей може бути за організаційно-правовою формою державним закладом культури, а може, як вважає більшість громадських експертів, бути недержавною інституцією, керованою громадською радою. І навіть за умови державного підпорядкування можливі варіанти на вибір: адже це може бути заклад у сфері Міністерства культури України, або Музей Майдану, створений у складі Українського інституту національної пам'яті.

Та й за умови підпорядкування музею державному органу є доцільним закріпити такий порядок формування складу опікунської (наглядової) ради, що забезпечив би дослідження та сам зміст діяльності інституції від коливань політичної кон'юнктури. Тому особливою значення набуває проблема фінансового забезпечення майбутньої діяльності, адже політичний вплив на певну статтю в державному бюджеті теж може бути інструментом цензури (самоцензури). Може тому в нашому випадку на законодавчому рівні треба передбачити утримання музею на кошти спеціально заснованих громадської організації чи благодійного фонду.

Далі вимальовується повнокровна музейна, наукова установа, де провадиться фондова робота, облік і збереження музейних предметів, комплектування архіву, зокрема усної історії, ведення баз даних. Комплектування бібліотеки та обслуговування відвідувачів – на базі бібліотеки Майдану. Необхідні складові – видавничий відділ,

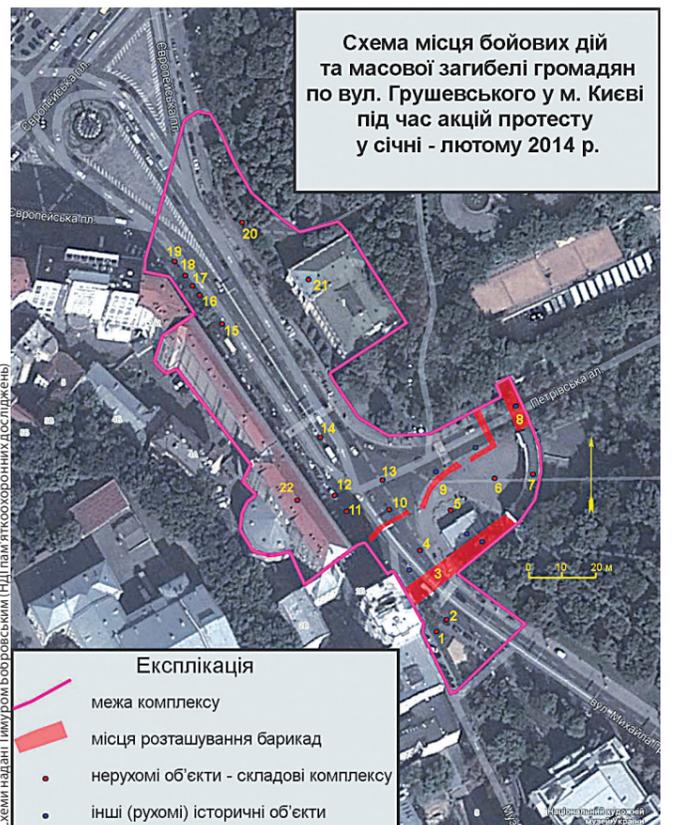
мистецький центр (на базі художників Майдану), платформа суспільного діалогу (дискусійний майданчик для обговорення суспільно важливих тем з якісною модераторською), лабораторія суспільних інновацій (включно з майданчиком для «мозкових штурмів»), психологічна служба.

Завершення роботи над проектом концепції має слугувати стартом для систематичного формування та обліку колекції (за розділами, з належним матеріально-технічним забезпеченням та зі сталою командою, з тимчасовим єдиним місцем зберігання) за поетапним планом.

Для цього необхідні вже зараз значні ресурси. Про це та вирішення більшості невідкладних справ (тимчасове єдине місце зберігання артефактів, охорона, уповноважений персонал) поінформовано Мінкультури.

На мою думку, зараз уже є багато цікавих ідей щодо організації Музею Майдану, спорудження монумента Небесної сотні, впорядкування простору Хрещатика і прилеглих вулиць середмістя Києва з посиленням значення найвиразніших елементів історично сформованого ансамблю, що в ролі ансамблю пам'яток стародавнього Києва входить до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. Але гадаю, серед усіх цікавих ідей має не загубитися проста до афористичності візія художника Миколи Маценка, який пропонує розмістити на Майдані у вітринах зі скла бронезилети, шоломи, щити, усю необхідну амуніцію, яка завжди готова до використання, як застереження усім нам – і владі, і суспільству, і друзям, і лиходіям.

А ще мене особисто вражає збіг чисел – 1240 та 2014. Що таїть нумерологія у цих датах, пов'язаних з одним місцем, зрошенням кров'ю загиблих від ординської навали при обороні Лядських воріт 1240 р. та Небесної сотні 2014 р.? Але тепер орда не пройшла.

редактор
Леся САМІЙЛЕНКО

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

«Батько» української естради...

■ ПЕРСПЕКТИВИ КНИГОВИДАННЯ

У приміщенні Наукової бібліотеки «Києво-Могилянська академія» 26 червня стартувала конференція: «Державна політика книжкової сфери: новий шанс для України».

Учасники проекту Book Platform в Україні підсумовували діяльність та обговорювали стратегію державної політики у книжковій галузі.

Серед організаторів ГО «Форум видавців», Українська асоціація видавців та книгорозповсюджувачів, Українська бібліотечна асоціація, Наукова бібліотека «Києво-Могилянська академія», Міністерство культури України за підтримки програми «Культура» Східного партнерства ЄС, Фонду Арсенія Яценюка «Відкрий Україну», інституту книжки «Польща», польського інституту в Києві, Громадського радіо.

У дискусії брали участь письменники, видавці, книгорозповсюджувачі, представники органів влади, медіа, бібліотекарі, перекладачі, журналісти, критики, літературознавці, культурні менеджери та громадські діячі.

Директор Інституту книжки в Кракові Гжегож Гауден презентував досвід Польщі у реформуванні державної політики у книжковій сфері.

Учасники ознайомилися з результатами дослідження читацьких звичок та ставлення до читання, проведеного у 2013–2014 роках компанією rgo. tova на замовлення ГО «Форум видавців» у межах проекту Book Platform та з результатами дослідження «Читання в Україні» керуючого партнера компанії rgo. tova Євгена Глібовицького.

Зібрання надало рекомендації для формування державної національної політики у книжковій сфері.

Детальніше читайте в наступному номері газети.

■ «ЄВРОМАЙДАН. ЛІРИЧНА ХРОНІКА»

У книгарні «Є» презентували антологію «Євромайдан. Лірична хроніка», видавцем якої став Василь Карп'юк. У виданні літературної агенції Discursus зібрані вірші 31 поета українською та російською мовами.

Організатори впевнені, що збірка зможе укріпити патріотичний дух українців. Вони говорять: «Якщо історію в майбутньому переписуватимуть, то поезію ні».

Вірші відбиралися переважно через соціальні мережі, автори — як відомі поети, так і початківці. Всі вони були на Майдані, і зізналися, що поезія народжувалася після великих потрясінь. Хоча книжка вийшла невеликою, поети вклали в свої твори весь біль та переживання, які відчували під час тих страшних подій. «Сили не відновилися до сих пір», — зізналася Євгенія Більченко.

Обкладинку антології прикрашають малюнки на тему Євромайдану художниці Марисі Рудської. Відкриває збірку вірш «Загиблий лев'янин» Маріани Кіянської. Видавці намагалися симетрично впорядкувати поезію, тому після описових важких віршів стоять легші у сприйнятті.

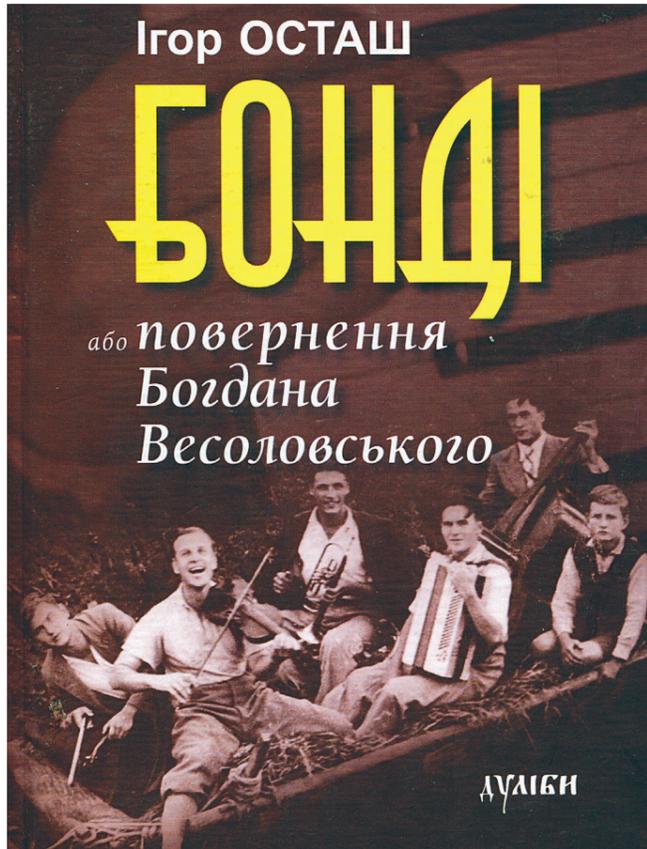
На презентації поети зворушливо читали свої твори. Олексій Бик виконав кілька пісень. Серед авторів були Павло Коробчук, Карина Тумаєва, Єлизавета Жарікова, Олена Герасим'юк, Євгенія Більченко.

Ірина РЯБОШТАН
Фото авторки
На фотознімку: Олексій Бик

Лариса БЕЗСМЕРТНА

Українське танго, вальс, фокстрот... Українське ретро міжвоєнного Львова та Стрия. Яка ж вона довга дорога додому нашої культурної спадщини. Саме тому розповідь про українсько-канадського композитора Богдана Веселовського стала присмислою несподіванкою не лише для меломанів, а й широкого кола читачів.

Написана вона не письменником, а науковцем, дипломатом, політиком, депутатом Верховної Ради трьох скликань, головою парламентського Комітету у закордонних справах, віце-президентом Парламентської Асамблеї ОБСЄ, Надзвичайним і Повноважним Послом України в Канаді Ігорем Остаєм про дуже добре знаного і шанованого європейсько-американською культурологічною спільнотою і нині вже забутого в Україні земляка. А знайомство з творчістю композитора так надихнуло автора книги, що він взявся за перо і став чи не його фанатом. Цікаво, що пан Ігор на гітарі сам виконує прекрасні мелодії та наспівує ліричні

пісні та романси Богдана Веселовського. Звичайно, так, для душі і в найближчому оточенні своїх рідних та друзів.

Тож неспроста з таким натхненням написана його книжка «Бонді, або Повернення Богдана Веселовсько-

го», яка нещодавно вийшла у видавництві «Дуліби». Його подорож сторінками історії життя композитора в Австрії та Канаді пронизана зворушливим пієтетом та глибоким захопленням талантом митця. Частина написана на документальних матеріалах, які збирав не лише автор, а й інші шанувальники таланту магістра права, вишколеного дипломата та музичного редактора, зірка якого спалахнула у Львові. А політична позиція стала наслідком еміграції високодуховної особистості. А вже свого часу політик і дипломат Веселовський виступив на підтримку Карпатської України. Тож доля емігранта, який до останнього подиху прославляв своїми музичними творами Україну, не проста і водночас майже детективна історія українських патріотів, які змушені були виїхати з батьківщини, щоб просто жити і далі працювати на її славу.

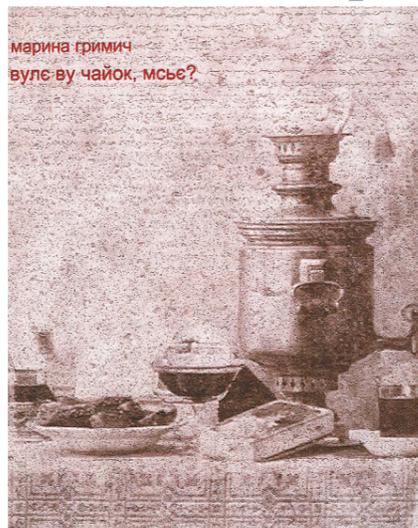
«Бонді» — псевдонім Богдана Веселовського, який він проніс крізь буремні події історичного буття України. Прочитання цього твору не лише надихає на патріотичні роздуми, а і гріє душу кожного, хто любить українську пісню європейсько-го зразка.

Пізнай своє коріння...

«Парижський фронт і невизнаний молодий поет приїжджає в повітове містечко на Слобожанщині, отримавши посаду вчителя в ліцеї, заснованому заможним цукрозаводчиком.»

Замість очікуваної нудьги у провінційній дрібці Огюст Гівонт зустрічається з багатокультурною спільнотою вчителів, винахідливими і дотепними учнями, знайомиться з дивовижними звичаями чаювання і, звичайно, з коханням.

Це коротко про зміст чергового твору письменниці Марини Гримич «Вуле ву, чайок, мсьє?» А чого бажає автор і що вдалося розповісти про долю своєї родини у цій книзі, залишиться таємницею доти, поки ви її не прочитаєте. Але можу гарантувати одне — читається вона на одному диханні. Коли пані Марина її мені дарувала, то якимось скромно зауважила: «Не знаю, чи буде тобі цікаво, але ось на фото моя бабуся, дідусь, а вся ця історія майже документальна, адже писалася за спогадами моїх рідних про все, що відбулося насправді».

Пригадалося мені, що колись надзвичайно популярним був всеукраїнський проект «Пізнай своє коріння», який організував українську спільноту до майже

історичних, наукових, архівних пошуків свого походження. У багатьох родинах з'явився штакет із світлинами своїх предків, які жили-були вже в епоху фотографії. І це стало своєрідним сімейним фетишем нашого часу. Кияни почали частіше відвідувати родичів на селі та розпитувати про свій рід. Адже не секрет, що українці — нація селянська. І цуратися цього не варто, адже українська глибинка — це явище не лише історичне, а й культурне. Враховуючи й той факт, що заможні люди, як правило, народжували і виховували дітей у своїх провінційних маєтках, а вже потім виводили у світ.

У такому дусі і створена книга «Вуле ву, чайок, мсьє?» як данина своїй родині, яка й нині є знатною і по батьковій лінії Гримичів, адже Віль Гримич — один із найвідоміших перекладачів сучасності. Та і донька — доктор філологічних наук, етнопсихолог та письменниця Марина Гримич — ім'я в сучасній українській культурі, без перебільшення, — гримуче.

Леся САМІЙЛЕНКО

Як презентувати рукопис

12–13 липня в Києві відомі українські письменники та видавці поділяться секретами ефективної співпраці молодих авторів із видавництвами.

«Центр літературної освіти» оголошує прийом анкет на курс «Як видати книгу». Реєстрація учасників триватиме до 8 липня включно. Видавці, власники та директори ви-

давництв, літературознавці, а саме: брати Капранови, Ростислав Семків, Завен Баблюк, Світлана Скляр та інші, а також літагент Юка Гаврилова поділяться своїми знаннями про ефективні шляхи видання власної книги.

А також — як правильно та раціонально презентувати рукопис видавцям, як розуміти видавничі потреби, які

є дієві методи та інструменти книжкового PR просування автора-дебютанта, як видавництво бачить молодого автора, як знайти своє місце в літературі. Спікери розкажуть про «внутрішню кухню» книжкового ринку, «підводні течії» правової сторони співпраці з видавцями та видавництвами, на що звертати увагу в авторських догово-

рах та яких помилок уникати. Окреслять основні тенденції розвитку видавничої літературної сфери загалом.

Виходить, що писати замолу — справа не безнадійна і може стати навіть прибутковою для тих, хто грамотно поєднає творчу потребу свого розуму зі знанням книговидавничої справи.

редактор
Антон ФІЛАТОВ

КІНО

У КІНОТЕАТРАХ ІЗ 26 ЧЕРВНЯ

Ніколи не знаєш, звідки чекає небезпека. Так само і з власними ворогами — вони з'являються там, де, здавалося, їх і бути не може. У різних варіаціях цю істину на своєму досвіді доводять герої чотирьох кінопрем'єр цього тижня. Пляжний трилер «Не кажи нікому» змусить вас обережніше готуватися до літньої поїздки на море. «Трансформери» — з острахом дивитися на технологічні шедеври, якими наповнюється наш світ, а мультфільм «За далекими морями» — завбачливіше обирати казки для дітей. Ну, а чого чекати від атмосферного трилера «Ворог» докладніше розповів Веніамін Кінчук наприкінці сторінки.

Не кажи нічого
Австралія

Чотири товариша відправляються на свято на Далекий Схід. Прогулянки під пальмами, купання в океані, довгі вечори під екзотичну музику — все це не передвіщало драми, яку доля вже підготувала одному з друзів. Додому їм довелося повертатися втрильох. Лише там, далеко від щасливого узбережжя, де минула їхня відпустка, герої стрічки дізнаються правду про зниклого товариша.

За далекими морями 3D
Данія, Швеція

Зайка Йоган потрапляє у далеке царство Короля Пір'нока, звідки ще ніхто не повертався. Для того, щоб вернути свою матір, він має врятувати й усе королівство. Та чи можна розуміти всі тонкощі життя та граи за його правилами, коли ти ще настільки молодий?

Трансформери: Час вимирання
США, Китай

Добрі й Злі сили знову з'ясовують стосунки, зіштовхнувшись у боротьбі найновіших технологій. Після війни людство змушене збирати до купи уламки нашої планети. Аби захиститися від космічної навали агресивно налаштованих трансформерів, геніальні науковці та мільярди почали досліджувати загадки цих розумних технологій. Однак люди не встигли їх підкорити до нового вторгнення стародавніх та ще потужніших трансформерів, які вже давно тримали Землю під прицілом.

Ворог
Канада, Іспанія

Якось на роботі протагоністові стрічки хтось із колег говорить, що він дивовижним чином нагадує кіноактора. Взявши диск із фільмом, про який йшлося, він впізнає себе в одному з епізодичних героїв. Із цього моменту починає власне розслідування — що ж це за актор, так схожий на нього? Пошук цієї людини стає для чоловіка ідеєю фікс. Кожний навіть невеличкий факт, який він дізнається про свого двійника, ніби занурює у метафізичну темряву. Та чи можна звідти повернутися?

Режисер Дмитро Захаревич: «Майбутнє за малобюджетними фільмами»

Антон ФІЛАТОВ

Вітчизняний кінематограф нині переживає не кращий період. Протягом останніх трьох років українська кіноіндустрія трималася на крапельниці держбюджету, немов реанімований пацієнт. У цьому році фінансові ін'єкції суттєво скоротяться. Майже всі, хто воліє знімати кіно, вимушені шукати альтернативні способи фінансування.

Орієнтиром у пошуках бюджетних методів зйомок може слугувати приклад режисера Дмитра Захаревича. Покладаючись лише на свої власні гроші та можливості він зняв уже шість професійних короткометражок та середньометражне роуд-муві «Дорога на захід». Прем'єра останнього відбудеться у серпні цього року.

Фільм розповідає про банду підлітків, які вирішили здійснити пограбування автомобілів на лісовій дорозі. Та на ділі вони виявилися надто сумлінними і переступити через все «хороше в собі» заради тимчасового збагачення вони не змогли.

Про те, як проходили зйомки «Дороги на захід», які переваги у фільмів, котрі знімаються у схожий незалежний спосіб, а також про майбутнє малобюджетного кіна в Україні ми й поспілкувалися з Дмитром Захаревичем.

Про те, як проходили зйомки «Дороги на захід», які переваги у фільмів, котрі знімаються у схожий незалежний спосіб, а також про майбутнє малобюджетного кіна в Україні ми й поспілкувалися з Дмитром Захаревичем.

— Як виник задум «Дороги на захід»?

— Десь у 2009 році, чи то під впливом книжок Жадана, чи то просто подорослішав, бо наближалось 30-ліття, подумав: час іде, а ще нічого не знято більшого ніж короткометражки. Це й послугувало хорошим внутрішнім стимулом нарешті зробити щось серйозне.

— На якому етапі зараз робота над «Дорогою на захід»?

— Закінчується. Остаточний хронометраж складатиме десь до 45 хвилин. Хоча спочатку планував випустити 60-хвилинний фільм. Робота над картиною тривала протягом трьох років, і за цей час у мене змінилося бачення багатьох речей. На етапі монтажу я безжалюбно видаляю усе, що вважаю сьогодні вже недоречним.

— Скільки склав бюджет стрічки?

— На саме виробництво десь до 12 тисяч доларів пішло.

Фільм знімався повністю моїм коштом.

— Чому цей проект не брав участь у пітчінгах Держкіно, які суттєво спрощують пошук фінансування для фільмів?

— На момент початку зйомок, у 2010 році, ніяких пітчінгів ще не було, тому знімав власним коштом.

— Усі члени знімальної групи працювали над фільмом без оплати?

— Ні, на щось же гроші таки пішли... Але ми із самого початку домовилися з командою, що працюємо на результат. Для деяких учасників — це був перший серйозний досвід, а більш досвідченим було цікаво, що із цього вийде.

— Як проходитиме прокат стрічки «Дорога на захід»?

— Це робота більше для поширення на ТБ і в Інтернеті. Прокат в кінотеатрах навряд чи буде. Хоча... побачимо. 28 серп-

ня планується прем'єра картини в одному з київських кінотеатрів і там будуть озвучені наступні місяці презентації.

— Чи маєш кіноосвіту?

— Спеціалізованих кіновузів не закінчував. Зняв шість професійних короткометражок і ще велику кількість експериментальних коротких метрів. Власне, на цих стрічках і навчався. І на «Дорозі на захід» також. Це безперервний процес. Відвідав безліч різномірних майстер-класів сценарної майстерності, режисури та монтажу... Читаю багато спеціалізованої літератури. Кілька років тому фахівці кіносфери почали викладати в Інтернеті свої огляди. Тож вчусь і практично, і теоретично весь час. Треба зазначити, що відео зйомка має свою специфіку, тому краще почати з практики. Потім, коли читаєш теорію або спілкуєшся із відомими майстрами, розумієш, що вони хочуть сказати. Без попередньої практики вся теорія буде пустими словами.

— Плануєш і надалі знімати фільми в такий спосіб?

— Зараз важко сказати. Треба закінчити цю роботу. Витиснути з неї максимум. Але я не боюся йти далі. Все таки, думаю, майбутнє — за малобюджетними фільмами. Просто необхідно опрацювати схему повернення затрачених на виробництво коштів. Коли буде чітко зрозуміло, що можна заробити, скажімо, 50 тисяч доларів на 90 хвилинному фільмі, то я б знімав за 10–20 тисяч стрічку.

Ворожити з двійником

Одне з найсильніших потайних бажань ледь не кожної людини — жага прожити чуже життя. Хоч умови існування пересічного громадянина і покращуються буквально з кожним роком. Хоч існуючий світ і стає все придатнішим для втілення своїх найсміливіших ідей.

Але прагнення перевтілитися в когось іншого від цього не стає слабшим. Тому людство й переповнюється двійниками. Одні створюють їх у соціальних мережах. Інші — в обличчях своїх кумирів, замріяно переглядаючи стрічки чи кліпи з зірками. У них сучасники реалізують свої бажання, які неможливо втілити в реальності. Для таких людей двійник стає кращим другом. Та інколи він може стати найбільшим ворогом. Цьому й присвятив свій новий фільм один із найсильніших канадських режисерів сучасності Дені Вільнов.

Протагоніст картини «Ворог» викладає в університеті історію. На лекціях він годинами розмірковує про впорядкування світу та спадковість революцій. Досконало відчуває

природу історичних процесів та з легкістю викриває помилки великих правителів. Проте в маленькому приватному житті він лишається сором'язливим невдахою, який живе однією лише роботою.

Своє життя він впорядкував настільки, наскільки це роблять люди, що бояться жити вільно. У нього немає жодної вільної хвилини чи невизначеності. А вже відхилення від запланованої норми його просто спанте-

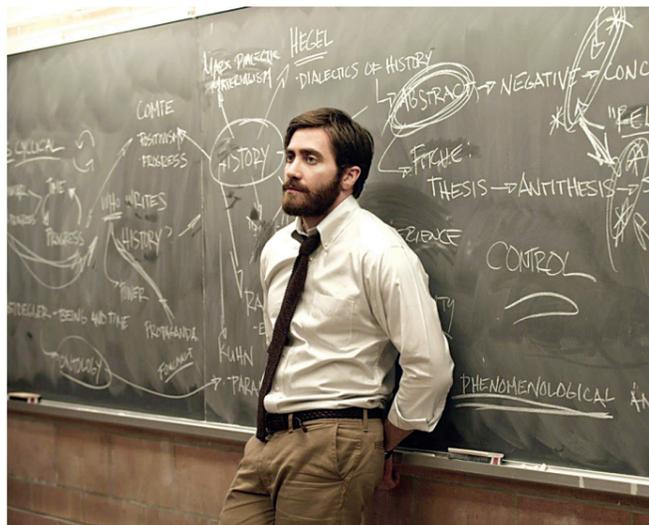
лицує. Чи варто пояснювати, що новина про існування двійника накрила його, як ураган Сенті все східне узбережжя США.

Бажання побачити свою копію оволодіває головним героєм, наче тропічна лихоманка. Ця хвороблива жага передається у стрічку нав'язливим бубонінням, що монотонно супроводжує сюжет аж до самого фіналу. Перебуваючи під дією цього гудіння впродовж усього фільму — і під кінець глядаче-

ві гарантований стійкий головний біль.

Схожими ефектами любить бавитися Девід Лінч. Як і у стрічках цього обкуреного містифікатора, Вільнов у своєму «Ворозі» показує не портрет сучасника, а скоріше його рентгенівський знімок. На це натякає і монохромна тонованість картини, і побудова планів, котрі змушують глядача відчувати себе лікарем, що уважно обстежує свого пацієнта на екрані.

Така концентрація уваги на протагоністі не дасть вам прогавити чудову гру виконавця головної ролі Джейка Джилленхола. Він змусить вас ще довго повертатися думками до павука та скорпіона, що загадковим чином вилетіли в сюжет. Гіпнотична сила цього сюжету навіть наштовхне вас прочитати роман Жозе Сарамага «Двійник», за яким було знято «Ворога». Аж поки одного дня ви не подивитесь у дзеркало, аби пересвідчитися: чи не зайняв двійник ваше місце в реальності, тоді як ви лишилися замість нього десь там — в гіпнотичному тумані екранного простору.

редактор
Ольга ГОЛИНСЬКА

музика

«Віртуози» у Львові

■ «КИЇВСЬКА ВЕСНА»
У НАЦІОНАЛЬНІЙ ФІЛАРМОНІЇ

Шість років тому Національна філармонія України започаткувала чудову традицію щорічного проведення наприкінці травня – у червні міжнародного музичного фестивалю «Київська весна». Цей мистецький форум щоразу збирає знаних українських і зарубіжних виконавців. Щогорічну концепцію фестивалю викладено у його назві – «О весно, ти – музика!»

Програми п'яти концертів були присвячені музичним образам весни, створеним композиторами різних часів і країн. Слухачі мали нагоду почути балетну сюїту «Весна в Аппалачах» Аарона Копленда, симфонічну сюїту «Весна» Клода Дебюссі, Шосту («Пасторальну») симфонію Людвіга ван Бетховена. Та найбільшим одкровенням фестивалю став концерт фортепіанної музики «Пробудження весни» – речиталь німецького піаніста Бориса Блоха – незмінного учасника концертних сезонів Національної філармонії, яка щогоріч відзначила свій 150-й концертний сезон.

■ ФЕСТИВАЛЬ У ТРОСТЯНЦІ

На Сумщині відбувся Другий всеукраїнський фестиваль класичної музики «Чайковський-Fest».

Життя і творчість видатного композитора тісно пов'язана з Україною. У Кам'янці, де мешкала родина сестри Чайковського, він працював над фортепіанним циклом «Пори року», оперою «Євгеній Онегін», балетом «Лебедине озеро». Але найцікавішим було перебування Чайковського у місті Тростянець, куди 1864 року молодого композитора, ще студента Петербурзької консерваторії, запросив князь Олексій Голіцин. Саме тут улітку композитор написав свій перший симфонічний твір – увертюру «Гроза» за мотивами драми Олександра Островського.

Щогоріч виповнюється 150 років із часу перших відвідин Петром Чайковським Тростянця. У зв'язку з цим уже вдруге Тростянецька міська рада спільно з Національним порталом академічної музики «Music-review Ukraine» за підтримки Сумської обласної державної адміністрації та Клубу шанувальників творчості Петра Чайковського організувала Другий Всеукраїнський фестиваль «Чайковський-Fest» на пошану видатного композитора XIX століття.

Культурно-мистецький форум проходив у Тростянці в залах палацу Голіцина за участю відомих українських солістів, ансамблів і оркестрів, а також молодих талантів Сумщини. Зокрема виступили лауреати міжнародних конкурсів Київський квартет саксофоністів Національної філармонії України, квартет народних інструментів «Лабіринт», камерний оркестр «Ренесанс» Сумської обласної філармонії, а також молоді музиканти та колективи Сумського вищого училища мистецтв і культури імені Дмитра Бортнянського та Сумського державного педагогічного університету імені Антона Макаренка.

Володимир ГОЛУБНИЧИЙ

На фотознімках: Борис Блох (Німеччина); учасники фестивалю «Чайковський-Fest»

Олександр ПІРІЄВ

XXXIII Міжнародний фестиваль «Віртуози», що проходить нещодавно у Львівській філармонії, традиційно запросив слухачів на концерти за участю цілої плеяди яскравих вітчизняних і зарубіжних виконавців.

Щогорічні фестивалні заходи були приурочені до двох знаменних дат: 200-річчю від дня народження Тараса Шевченка і 200-річчю від дня народження Адольфа Сакса – винахідника саксофона. Вшануванню постаті й творчості Великого Кобзаря був присвячений концерт відкриття, на якому вперше у Львові прозвучав твір «Страсті за Тарасом» видатного сучасного українського композитора Євгена Станковича.

Із ювілеєм Адольфа Сакса було пов'язано кілька імпрес. Та, мабуть, найяскравішим видався концерт за участю одного з провідних саксофоністів світу – француза Клода Делангля. У супроводі молодіжного симфонічного оркестру «INSO-Львів» під орудою Всеволода Полонського музикант виконав віртуозні та непересічні зразки симфонічної класики для саксофона і симфонічного оркестру. Окрім композиторів, із якими співпрацював маєстро Делангль, а це Лучано Беріо, П'єр Булез, Тору Такеміцу, у програмі був і «Король танго» Астор П'яццолла.

На жаль, через нестабільну політичну ситуацію в Україні багато іноземних виконавців відмовилося від поїздки до нашої держави. Не стало винятком і місто Лева. Проте в рамках фестивалю «Віртуози» все ж виступило чимало яскравих закордонних музикантів. Серед них були й учасники концертних турів, що на той час тривали в Україні. Це, насамперед, проект «4x4: від Класики до Джазу», в якому взяли участь інтернаціональний ансамбль солістів квартет «Кларнетісімо» (у складі цього колективу виступають талановиті музиканти з Нідерландів,

Швейцарії, Франції, України) й Київський квартет саксофоністів. Сюрпризом для публіки став спільний виступ квартету саксофоністів разом із Клодом Деланглем – артисти виконали славетну «Мелодію» класика української сучасної музики Мирослава Скорика.

Незабутнім для львів'ян став і виступ ансамблю «ARSIS». У його складі грають представники одразу трьох європейських країн: кларнетист Марк Денемарк (Німеччина), віолончеліст Олександр Пірієв (Україна) та піаніст Дмитро Онищенко (Україна-Росія). Музиканти заграли твори Людвіга ван Бет-

ховена, Макса Бруха, Михайла Глинки. Родзинкою вечора було незвичне поєднання тембрів роля кларнета і віолончелі. Зазвичай у музично-концертному житті України влітку спостерігається деяке затишення. Останніми ж роками столичні культурні інституції і мистецькі організації у регіонах намагаються долати цю тенденцію, організовуючи спеціальні музичні проекти, до яких зокрема належить і львівський фестиваль «Віртуози».

На фотознімку: Київський квартет саксофоністів і Клод Делангль (у центрі)

Чайковський і Вінниччина

У Вінниці відбувся міжнародний фестиваль музики Петра Чайковського.

Вже дванадцятий рік поспіль вінничани та гості міста вшановують пам'ять видатного композитора XIX століття Петра Чайковського, який чотири літні сезони жив і працював у маєтках Надії фон Мекк у Браїлові та Сьомаках.

Щогорічний фестиваль, як і більшість вітчизняних мистецьких форумів, переживав складнощі через суспільно-політичну ситуацію в державі. Дехто із зарубіжних музикантів відмовився приїхати в Україну. Та, незважаючи на це, фестиваль усе ж відбувся. І в тому є певний символізм – мирна акція мистецтва на противагу жадливим подіям сьогодення на Сході країни.

Оцінку фестивалю дав його музичний керівник, головний диригент вінницького камерного оркестру «Аркада» Георгій Курков:

– **Чайковський і його творчий доробок – що означають вони для Вас?**

– Якщо Бах – це Біблія для музиканта, то Чайковський – це квінтесенція лірики, витончених людських почуттів.

– **Які Ваші враження від щогорічного фестивалю?**

– Кожний фестиваль класичної музики – це подія, а в нашій країні – подія особлива: це справжнє свято високого мистецтва. Тим більше, що наш фестиваль став уже традиційним – він проходив уже дванадцять разів. Оркестру «Аркада» вперше було довірено відкривати фестиваль на сцені Вінницької обласної філармонії. І гралося легко, а вдячність публіки була без-

межною. Це дуже приємно, коли виконавці потрапляють у резонанс зі слухачською аудиторією.

На урочистому закритті фестивалю у Вінницькому музично-драматичному театрі імені Миколи Садовського вперше у фестивалній історії відбулася вистава балетної трупи Національної опери України «Лебедине озеро». Глядачів, що переповнили те-

атральну залу, вразила майстерність київських артистів балету, пишні та розкішні костюми.

Публіка стоячи вітала виконавців на усіх концертах, що теж стало вже доброю традицією фестивалю.

Ірина КУРКОВА

Фото надані організаторами фестивалів і редакцією Порталу «Music-review Ukraine»

редактор
Алла ЧЕРДИНЦЕВА

сучасне мистецтво

■ КИЇВСКА ДУМCHUK GALLERY СТАЛА УЧАСНИКОМ VOLTA 1

Столична галерея представила на ярмарку сучасного мистецтва VOLTA 1 (проходила 16–21 червня у швейцарському Базелі) роботи українських художників Ігоря Гусева, Василя Цаголова і Арсена Савадова.

За словами директора галереї Катерини Філюк, на арт-форум, заснований у Базелі в 2005 році дилерами Каві Гупта (Чикаго), Ульріхом Вогом (Франкфурт) і Фрідріхом Локом (Берлін), представники України потрапили вперше. До уваги відвідувачів і покупців VOLTA 1 було представлено три роботи Ігоря Гусева – дві із серії «Платформи вічності» та одна із циклу «Лицарі революції». Дві картини – Василя Цаголова: «Наташа» із серії «Привид революції» (серію менше року тому презентували саме в Dumchuk Gallery) і новий, невідомий українським глядачам твір. Про Арсена Савадова у Базелі судили за двома фото з хрестоматійного циклу 1997 року «Донбас-Шоколад». Куратор ярмарку Аманда Коулсон так прокоментувала участь української галереї в шоу: «Ми стежимо за подіями у вашій країні й дуже раді, що в такі складні часи Dumchuk Gallery знайшла можливість показати українське мистецтво в Базелі. Ми із хвилюванням і цікавістю чекаємо зустрічі з українським сучасним мистецтвом». В офіційному прес-релізі ярмарку організатори рекомендували звернути увагу на українську галерею як на «перспективного новачка».

■ У МОСКВІ СКАСУВАЛИ ВИСТАВКУ БЕНКСІ

«Манеж» скасував заплановану на осінь виставку британського вуличного художника Бенксі, пише Sноб.ру.

«Із незалежних від організаторів причин деякі ключові британські власники творів відмовилися від участі в проєкті, що робить неможливим продовження роботи», – пояснили представники «Манежу».

Британські колекціонери почали відмовлятися від участі в проєкті після подій в Україні, повідомляли російські ЗМІ ще навесні цього року.

Виставку «Бенксі. Ретроспектива» готували два роки. Її планували провести у вересні-жовтні 2014-го у центральному виставковому залі «Манежу». Куратори збиралися показати понад 130 творів вуличного художника, виконаних у різних техніках: графіті, колажі, живопис, об'єкти, скульптура, відео.

Більшість робіт мав надати британський галерист Стів Лазарідес, що став першим агентом Бенксі та володіє найбільшою колекцією його творів.

■ «НЕ/ВІДОМИЙ ШЕВЧЕНКО: ОГОЛЕНА СПОВІДЬ МИТЦЯ»

Із нагоди відзначення Дня Конституції України, за ініціативи управління культури і туризму, національностей та релігій облдержадміністрації, за участю Ради національно-культурних товариств Одеської області, у дворіку Одеського історико-краєзнавчого музею відбувся урочистий захід – «Не/відомий Шевченко: оголена сповідь митця».

Святова програма, зокрема, включала декламування віршів Шевченка іноземними мовами, презентацію виставки друкованих видань про Кобзаря іноземними мовами – «Шевченко на перехресті культур», нагородження переможців конкурсу дитячого малюнка «Через творчість Шевченка до сьогодні».

Алла ЧЕРДИНЦЕВА

У київському Будинку художника (або ж, згідно з офіційною назвою, у виставкових залах НСХУ) – мегавиставка. До 6 липня там проходить VI Всеукраїнська трієнале «Скульптура-2014».

Знаменитий за радянських часів виставковий майданчик – Будинок художника – сьогодні, здається, знову перебуває на хребті хвилі. І це – незважаючи на всі (об'єктовані, на жаль!) чутки про наміри минулої влади відібрати саму будівлю у Спільниці художників. Приватні галереї зараз мруть, як мухи, через безгрошів'я – криза у країні, економічна. Решта впали у щось на кшталт анабіозу. А цей будинок, пережив дві десятиліття насмішок, «загону», зниження плечима, звинувачень у якому завгодно конформізмі тощо, навпаки, на ентузіазмі презентує проєкт за проєктом. До того ж – усі вони по-справжньому масштабні, і з учасниками дійсно з усієї України. І «молоде покоління» художників – те саме, якого обшукалися наші метри контемпорарі-арт, – у цих експозиціях цілком собі присутнє. Творить і процвітає. Втім, може, це просто мода на актуальне мистецтво за 20 років сама по собі дійшла до всіх міст і сіл Вітчизни і тепер «повернулася» до Києва, до НХМУ?..

Як би там не було, а на цьогорічному трієнале представлено понад 200 творів близько 150 скульпторів із усіх регіонів країни. Серед яких і загально-визнані Анатолій Куц, законодавець скульптурної моди

Чи є життя у камені

Олександр Сухоліт, живий класик Юлій Сінкевич. Але більшу частину робіт створили саме молоді їхні колеги. Бере в експозиції участь і помітна кількість постійних учасників виставок у Мистецькому Арсеналі: Василь Татарський, Валерій Пирогов тощо.

Скульптори в Україні – гарні. І не просто так – навіть, можна сказати, чудові. І творять вони з будь-яких матеріалів – від бронзи до «смештехніки» (тобто нетрадиційної авторської техніки). Остання їм особливо подобається, що й не дивно: XXI сторіччя надворі, пос-

тпостмодерн – «усе змішалось в домі Облонських». Із почуттям гумору у наших Буанаротті, до речі, теж усе ок. У нинішній експозиції, де превалує станкова скульптура, на мій подив, практично не виявилось традиційних кам'яно-бронзово-дерев'яних козаків із гетьманами на прудконогих конях. І немає жодного скульптурного «бюста» князя, не кажучи вже про президентські! Скульптури представлені – камерні, іронічні, інтер'єрні. «Для душі», якщо коротко. Таким і насправді – суджу з власних спостережень – давно віддають перевагу ни-

нішні українські професійні автори.

«Мінусом» підходу до формування виставки, при якому домінувало «інтимне» над «парадним», можна назвати, хіба що те, що якимось уже дуже чітко уявляєш і «кінцевого споживача» скульптурної продукції. Бачиш його, немов навч. Це – такий собі сучасний Пузир, багатий вітчизняний нуворіш із «понтами», але без особливого смаку, не кажучи вже про освіту. Ну, а хто ще при здоровому глузді зацікавиться численними карикатурними – проте відлитими з коштовної бронзи або виліпленими з білого, найчистішого мармuru – тітками-товстухами, розміром із два кулаки? Хто ще добровільно погодиться поставити їх у кут власної вітальні? Або ж – це взагалі щось! – кого може заморозити бронзовий «красивий» будяк із суцвіттями з «щітки» аметистів? А от якщо пам'ятати «босоного» дитинство дець у глухому селі та щиро радіти, що з тих злиднів вирвався (так, що можеш, немов панич, і скульптури купляти) – напевно, і не таким зацікавишся...

На щастя, не анекдотичних, а цілком пристойних робіт на «колективці» достатньо. Їх там – можна сказати, більшість. Та й нагороди експерти трієнале присудили витонченим творам із дерева (люблять і цінують у нас Пінзеля!) Або ж аж ніяк не інтер'єрному Костянтину Синицькому (1 премія). Щоб не бути голосливими – дивіться самі. І заздріть. Сучасній Україні пощастило зі скульпторами. А Києву – із Будинком художника.

На фотознімку: «Зустріч», Валерій Пирогов

Одеса на горизонті

А до Одеси «центрові» роботи встигли «засвітитися» знову ж таки у Києві. У рамках інших, більш масштабних, проєктів. Інсталяція Дульфана, наприклад, запам'яталася з однієї з позаторішніх мегавиставок Мистецького Арсеналу. Але тоді демонстрували

її як інтерактивну – в окремому боксі з завішаними чорною тканиною стінами, з різнокольоровою підсвіткою і музичним супроводом.

У Малій галереї Мистецького Арсеналу нещодавно презентували і антигламурну за задумом (а на вигляд – навпа-

ки, все у мереживі та золоті) «персоналку» Лариси Звездочотової. Без сумніву, бачив Київ і частину робіт Ігоря Гусева. Та й одна-єдина на вернісажі картина Олександра Ройтбурда (потрібно, швидше, аби була можливість засвідчити у релізі участь у проєкті метра) здається підозрою знайомою. Натомість, аж занадто багато у «Горизонтах» хороших і різних фотографій авторства Олега Дімова.

– Ми представили відомі твори в рамках нового спільного проєкту. Із новим змістом: відбирали краєвиди! – пояснив феномен куратор «Горизонтів темпоральності» Сергій Белік.

– Нас зацікавив цей проєкт, – каже Віктор Сидоренко. – У Києві рідко можна побачити регіональний арт. А тут – цілий зріз. Узагалі, у нас уже були проєкти з регіонів. Із Харкова, наприклад. Я б знову був радий бачити Харків. І ще – Львів. Львів'яни – це дуже цікаво!»

На фотознімку: Інсталяція Дмитра Дульфана

редактор
Людмила ЧЕЧЕЛЬ

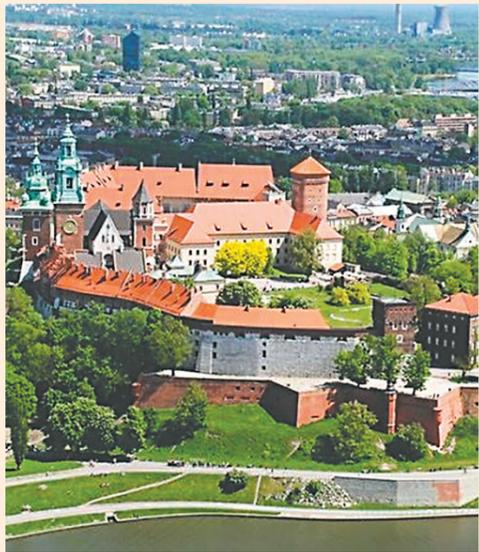
СПІВДРУЖНІСТЬ

■ ЛЬВІВ І КРАКІВ ОБ'ЄДНАЛИСЬ У ФЕСТИ

Фундація польської капели «Краковієнсіс» провела прес-конференцію з нагоди відкриття 39-го сезону міжнародного фестивалю «Музика у старому Кракові» та заснування першого українського фестивалю «Музика у старому Львові». Зберігаючи традицію проведення таких мистецьких подій у період літніх відпусток із 15 до 31 серпня, вони синхронно пройдуть у двох містах.

Із нагоди свого 20-річчя український камерний оркестр «Віртуози Львова» разом із польськими партнерами започаткує Перший європейський українсько-польський фестиваль «Музика в старому Львові та Кракові». Ідея належить засновникові «Віртуозів Львова», народному артисту України Сергію Бурку та засновнику польської капели «Краковієнсіс» й «Музики в старому Кракові» Станіславу Галонському, тісна співпраця між якими триває вже понад 20 років.

Особливістю заходу є те, що концерти відомих виконавців та колективів із різних країн проходять у храмах, пам'ятних та історичних місцях обох міст у періодичній послідовній синхронності в найбільш актуальний для туристичної активності період року. Це створить своєрідний духовний міст і паралель між містами, які мають спільну історію, історичні пам'ятки яких внесено до списку Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

Беручи до уваги ситуацію в Україні й враховуючи спільні тенденції сучасного розвитку європейських взаємин та інтеграційних процесів, реалізація і підтримка цього спільного проекту як ніколи відповідає часу, адже це – конкретні євроінтеграційні шляхи співпраці та пошук нових форм для об'єднання довкола європейських цінностей, спільної історії та культури. Львів і Краків – давні міста-побратими, фактично ініціюють та започатковують новий неординарний міжнародний проект, що передбачає одночасне проведення спільних мистецьких заходів у містах різних держав, чого в європейській практиці наразі ще немає. І це є свідченням спільності цінностей без кордонів та прикладом для інших європейських міст.

Багато мистецьких колективів та відомих виконавців із різних країн світу вже підтвердили своє бажання та зацікавленість виступити з концертами на фестивалі як у Кракові, так і у Львові.

Ініціативу мистецького форуму офіційно підтримали міський голова Львова Андрій Садовий та президент Кракова Яцек Майхровський, Міністерство культури Польщі, Генеральне консульство Республіки Польща у Львові. Розглядається можливість патронату фестивалю президентами Польщі та України.

До складу ініціативно-організаційної групи фестивалю увійшли відомі польські та українські митці, організатори мистецьких заходів.

Людмила ЧЕЧЕЛЬ

Шанувальники класичної музики зібрались в історико-культурному комплексі «Замок Радомисль». Креативна команда Ольги Богомолець, разом із Надзвичайним і Повноважним послом Республіки Польща в Україні Генриком Літвіном, Польським інститутом у Києві (директор – Ярослав Годун), запросили гостей послухати музику Шопена на зеленій галявині біля річки.

– У неспокійні часи такі концерти допомагали людям гармонізувати себе і відчуті сенс життя, – говорить Ольга Богомолець під час відкриття фестивалю. – 2014 рік має всі підстави стати новим поштовхом у популяризації в Україні музики польського композитора Фридерика Шопена. Його твори, особливо «Революційний етюд», лунали на Майдані та імпровізованій сцені на вулиці Грушевського. «Революційний етюд» написаний Фридериком Шопеном під час Листопадового повстання 1830 року за не-

Шопен піднімає дух українців

залежність Польщі проти московських військ. Це особливо знаменно й тим, що поляки брали активну участь у цього-річних революційних подіях. Польські та українські прапори були разом на Майдані. У Польщі лікувалися наші поранені революціонери.

Ідея проведення фестивалю Шопена під відкритим небом виникла в Ольги Богомолець ще 15 років тому. Тоді співачка і меценат відвідала подібне свято музики в Польщі. Через різні життєві перипетії раніше

не було змоги реалізувати задумане. І ось на початку цього літа фестиваль відбувся.

Актуальність його ще й у тому, що музика Шопена має яскравий громадянський характер. Композитор багато зробив своєю творчістю для становлення незалежної Польщі. Тому його музика піднімає дух сучасних борців за вільну Україну.

– У Республіці Польща міжнародний фестиваль «Шопен і його Європа» – наймасштабніший в Європі музичний за-

хід, пов'язаний з іменем великого польського композитора, – розповів Генрик Літвін, Надзвичайний і Повноважний Посол Республіки Польща в Україні. – Це один із найпрестижніших європейських музичних фестивалів, який щороку проходить у Варшаві та збирає під відкритим небом кілька сотень прихильників творчості композитора з усього світу. Започаткований в Україні міжнародний фестиваль «Музика Фридерика Шопена під відкритим небом» є ще одним засобом популяризувати творчу спадщину композитора та послужити справі зближення наших двох народів.

Кращі твори Шопена на фестивалі зіграли всесвітньо відомі музиканти: Піотр Шиховський (Польща), який 2010 року виступав із Хосе Каррерасом перед 10-тисячною аудиторією в Торуні; солістки Національної філармонії України Інна Порошина та Лариса Деордієва, талановита молода виконавиця Зоріна Черноус. Особливе враження на присутніх справив семірічний Антон Лабік-Пронюк, якого вже сьогодні називають майбутнім Ріхтером, музичною надією України.

Фото авторки

Зустрічі на «Калинових мостах»

Як ми вже повідомляли, у Вармінсько-Мазурському вєводстві (Республіка Польща) відбувся V міжнародний фестиваль телерадіопрограм «Калинові мости», організаторами якого виступили Ольштинський відділ об'єднання українців у Польщі та Рівненська обласна державна телерадіокомпанія.

Його мета – познайомити українців Польщі з тим, що діється сьогодні в духовній батьківщині України. А ще – показати українським журналістам, як живе в корінному населенні і всім національним меншинам Польщі в Європейському союзі.

До участі у фестивалі були запрошені загальноукраїнські та обласні й регіональні державні телерадіокомпанії. Але, на жаль, через трагічні події в Україні, далеко не всі бажані змогли приїхати до Ольштина. Тож цього року в творчому змаганні брали участь лише журналісти із Першого Національного, Всесвітньої служби УТР, телеканалу «Культура», Національної радіокомпанії України, Всесвітньої служби «Радіо Україна» та з 15 обласних державних телерадіокомпаній, а також журналісти з української редакції Радіо Ольштин. Усього 37 чоловік. На суд компетентних журі було представлено 23 радійних та 28 телевізійних програм.

Перегляд і прослуховування конкурсних робіт перемежувалися з численними зустрічаннями. Місцеві українці – це понад 80 тисяч нащадків-вигнанців у рамках акції «Вісла» уже в 3–4 поколіннях, але рідну мову, культуру, вони й досі бережуть, – у чому мали змогу переконалися й ми. Майже в кожному населеному пункті, який почастило відвідати і де живуть українці, є свій танцювальний або хоровий аматорський колектив. Особливо ж національну культуру й традиції плекають у комплексі шкіл з українською мовою навчання в Гурові Главецькому та школі-гімназії з українською мовою навчання імені Лесі Українки в Бартошицях. Як завжди, прибули ми в гості не з порожніми руками. Серед подарунків школярам –

книги, українська символіка та різноманітна сувенірна продукція. І за традицією ж, вихованці навчальних закладів вітали представників України цікавими й доволі професійними, як на юні аматорські колективи, концертними програмами.

Цього року фестивалем опікувалися не тільки Ольштинський відділ українців у Польщі та місцева влада, а й Вармінсько-Мазурський фонд охорони навколишнього середовища й водних ресурсів. Нас познайомили з тим, як дбають про довкілля в краї тисячі озер, які будують на берегах готелі й туристичні комплекси, як організовано зелений туризм і як у цьому всьому допомагає Євросоюз.

Та повернімося до власне творчого змагання.

Антон ЩЕГЕЛЬСЬКИЙ,
заступник голови журі
радіопрограм Ольштин-Київ

редактор
Алла ЯКОВЕНКО

столічна афіша

ІЗ 1 ДО 31 ЛИПНЯ 2014 РОКУ

МУЗЕЇ

НАЦІОНАЛЬНИЙ ХУДОЖНИЙ МУЗЕЙ УКРАЇНИ

www.namukiev.ua
Київ, вул. М. Грушевського, 6, тел. (044) 278-13-57
«Кодекс Межигір'я» (до 27 липня)
Сім залів музею наповнені абсолютно різними за походженням, стилем, виконанням, вартістю предметами. Фахівці уникають називати це безсистемне накопичення «колекцією» або «зібранням». Мабуть, це явище, що потребує оцінки не лише художньої, а й соціальної, етичної, юридичної, виховної. Явище під назвою «Межигір'я».

Час роботи: ср., чт., нд. – з 10.00 до 18.00, пн. – з 12.00 до 19.00, сб. – з 11.00 до 18.00, пн., вт. – вихідні.
НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ МИСТЕЦТВА ІМЕНІ БОГДАНА І ВАРВАРИ ХАНЕНКІВ
khanenkomuseum.kiev.ua
Київ, вул. Терещківська, 15-17, тел. (044) 235-32-90
«Життя води» (до 31 серпня)
В експозиції – китайське мистецтво XVIII–XX століть із колекції музею.

Час роботи: з 10.30 до 17.30, пн., вт. – вихідні.
НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДЕКОРАТИВНОГО МИСТЕЦТВА
www.mundm.kiev.ua
Київ, вул. Лаврська, 9, корп. 29, тел. (044) 280-13-23
Виставка «Немеркнучий світ петриківського розпису» (до 1 вересня)

Виставка «Немеркнучий світ петриківського розпису»

Музейна колекція петриківського розпису охоплює період з 1913 року до початку XXI ст. і дозволяє прослідкувати розвиток творчої манери як кожного майстра, так і напрямку в цілому.

Час роботи: з 10.00 до 18.00, вт. – вихідні.
ДЕРЖАВНИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ МУЗЕЙ ПРИ НТУУ «КПІ»
www.kpi.ua/museum

Київ, пр. Перемоги, 37, корп. 6, (044) 406-86-40
Посольство Федеративної Республіки Німеччина в Україні, Національний технічний університет України «Київський політехнічний інститут» та Державний політехнічний музей при НТУУ «КПІ» запрошують на виставку

«Картини зі світу науки» (до 12 вересня)
Вчені із понад 80 інститутів Товариства імені Макса Планка спеціально для виставки надали фотознімки із різних галузей наукових досліджень. Спектр технологій, які використано для отримання цих фото дуже широкий: від звичайної фотографії за допомогою кольорової зйомки з використанням різного виду мікроскопів – світлової мікроскопії, растрової електронної і растрової-тунельної мікроскопії – і до комп'ютерного моделювання.

Час роботи: з 9.00 до 17.30, сб., нд. – вихідні
Вхід вільний

ГАЛЕРЕЯ МИСТЕЦТВА ІМЕНІ ОЛЕНИ ЗАМОСТЯН

Культурно-мистецького центру НАУКМА
Київ, вул. Іллінська, 9
«Міжнародні пленери іконопису Нової» (Польща), Замлиння (Україна) 2008–2013» (до 10 липня)
Виставка ікон, що постали в часі мистецьких пленерів у Новоці та Замлинні, представляють лише частину доробку. Обираючи твори, організатори намагалися вказати на різноманітність інтерпретації митців, що походять із різних середків та іконописних шкіл. Тому, поруч із «традиційними» працями, організатори обрали авторські твори, що промовляють до глядача із сьогодення.

Час роботи: з 11.00 до 19.00, нд., пн. – вихідні.
ЦЕНТРАЛЬНИЙ ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ-МУЗЕЙ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ
Київ, вул. Володимирська, 22а (територія «Софії Київської»), тел.: (044) 278-44-81
«Пам'ять серця» (до 25 липня)
Документальна виставка до 80-річчя від дня народження видатного українського композитора Віталія Губаренка.

Композитор Віталій Губаренко. Фото з архіву

Час роботи: з 10.00 до 17.00, сб., нд. – вихідні.
ІСТОРИКО-МЕМОРИАЛЬНИЙ МУЗЕЙ МИХАЙЛА ГРУШЕВСЬКОГО
Київ, вул. Паньківська, 9, тел. (044) 288-28-82
Любов Панченко «Світе мій». Декоративні розписи і акварелі (до 16 липня)
Час роботи: з 10.00 до 17.00, пн. – вихідні.

ГАЛЕРЕЇ

BRUCIE COLLECTIONS

www.bruciecollections.com
Київ, вул. Артема, 556, тел.: (044) 205-42-64
Стив МакКаррі (США). Художні світлини (до 17 серпня).
Час роботи: з 11.00 до 19.00, сб. – до 18.00, нд. – з 12.00 до 17.00.

GARNA GALLERY

www.garnagallery.com
Київ, вул. Софіївська, 25а, тел. (066) 616-91-70
Арт-проект Георгія Делієва «...Жити не можна грішницю...» (до 12 липня)
Час роботи: з 12.00 до 19.00, сб. – з 13.00, нд. – з 14.00.

PETE-ART

www.pit-art.com
Київ, вул. Костьольна, 6, тел. (044) 278 26 31
Виставка картин сім'ї кримських художників **Миколи, Олексія та Андрія Чеботару (до 26 липня)**

Андрій Чеботару. «При заході сонця»

Візитівка династії художників Чеботару – пленерні роботи. Значну частину їхньої творчості приділено Криму та його містам: Ялті, Гурзуфу, Балаклаві, Севастополю...

БОТТЕГА

www.bottega-gallery.com
Київ, вул. Михайлівська, 22б, тел. (044) 279-53-53
Персональний проект Володимира Буднікова «Мій Крим – наш Крим». Графіка (до 10 липня)
Час роботи: з 11.00 до 20.00, нд., пн. – вихідні.

НЮ АРТ

www.nuart.com.ua
Київ, вул. М. Грушевського, 28/2, тел. (044) 531-95-56
«Без коментарів. Антон Скоруцький-Кандицький» (до 16 серпня)
Виставка пам'яті відомого українського живописця, прахуна видатного художника-авангардиста Василя Кандицького. Із 1998 року художник жив і працював у США.

Час роботи: з 11.00 до 19.00, сб. – з 12.00 до 17.00, нд., пн. – вихідні.

Я ГАЛЕРЕЯ

www.yagallery.com.ua
Київ, вул. Хорива, 49б, тел. (044) 492-92-03
ЗООАНТРОП. Тамара Бабак, Олександр Бабак, Тіберій Сльваши (до 7 липня)
Продовжуючи тему руху від тваринного до людського (і навпаки), художники моделюють з металу серію «стот-трині» і одягають її у колір.
Іліада. Євген Равський (9 липня – 16 серпня)
Новий проект демонструє авторську інтерпретацію героїчного епосу давніх греків «Іліада». Щоправда, у стилі де ролі головних персонажів виконують не асочолі елліни, а вуличні біійці у джинсах і камуфляжі.

Час роботи: з 10.00 до 19.00, нд. – вихідні.
МИСТЕЦЬКА ЗБІРКА
www.artzbirka.com
Київ, вул. Терещківська, 13 (вхід в арку), тел.: (044) 234-14-27
Виставка картин українських художників із приватного зібрання галеристів **Максима та Юлії Волошиних (до 27 липня)**
Експонуються роботи Т. Голембієвської, А. Кривопапа, П. Лебедінця, М. Дячка, М. Демцю, В. Дайсуна та інших
Час роботи: щодня з 10.00 до 18.00

ТЕАТРИ

НАЦІОНАЛЬНА ОПЕРА УКРАЇНИ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

www.opera.com.ua
Вул. Володимирська, 50, тел. 279-11-69 (каса)
1 – Концерт «Аїда-Італія»
2 – С. Рахманінов «Александр Шопеніана»
3 – Й. Штраус «Віденський вальс»

4 – Ж. Бізе «Кармен»
5 – Гала-концерт до ювілею з. а. С. Шотта. Пахіта
6 – Дж. Верді «Травіата»
8, 25 – П. Чайковський «Лебедине озеро»
9 – П. Чайковський «Євгеній Онєгін»
10 – М. Теодоракіс «Грек Зорба»
11 – М. Лисенко «Наталка Полтавка»
12 – Й. Пахельбель, Л. В. Бетховен, Й. Брамс, Г. Форте, Е. Елгар, І. Стравінський «Дама з камеліями» **прем'єра**
13 – Дж. Верді «Дон Карлос»
15 – С. Прокоф'єв «Ромео і Джульєтта»
16 – Дж. Верді «Аїда»
17 – П. Чайковський «Лускунчик»
18 – М. Мусоргський «Борис Годунов»
19 – Ж. Бізе – Р. Шедрін «Кармен-соїта».
М. Римський-Корсаков «Шехеразада»
20 – М. Римський-Корсаков «Казка про царя Салтана»
22 – А. Адамович «Жизель»
23 – Дж. Пуччіні «Мадам Баттерфляй» (Чіо-Чіо-Сан)
24 – Дж. Россіні «Севільський цирульник»
26, 27 – гала-концерт (Закриття 146-го театрального сезону)
Вартість квитків: 20–300 грн.

НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ІМЕНІ ІВАНА ФРАНКА

www.ft.org.ua
Пл. Івана Франка, 3, тел. 279-59-21 (каса)
1 – П.-О. Бомарше «Весілля Фігаро»
2 – Я. Гашек «Швейк»
3 – А. Чехов «Чайка»
4 – Л. Толстой «Живий труп» **прем'єра**
5 – І. Афанасьєв «Урус-Шайтан»
6 (12.00) – Г. Квітка-Основ'яненко «Шельменко-денщик»
6, 20 – Дж. Скарначчі, Р. Тарабузі «Моя професія – синьйор з вищого світу» **прем'єра**
8 – О. Фредро «Дами і гусарі»
9 – «Така її доля...» (за Т. Шевченком)
10 – І. Карпенко-Карий «Мартин Боруля»
11 – М. Гоголь «Одруження»
12 – В. Шекспір «Приброкання норвільові»
13 (12.00) – І. Котляревський, М. Лисенко, О. Скрипка «Наталка Полтавка»
13 – Г. Горін «Кін IV»
15 – Н. Казандакіс «Грек Зорба»
16, 17 – Е. Йонеско «Носороги» **прем'єра**
18 – «Едіт Піаф. Життя в кредит»
19 – І. Нечуй-Левицький «Кайдашева сім'я» (Закриття 94-го театрального сезону)
Вартість квитків: 20–200 грн.

НАЦІОНАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

www.rusdram.com.ua
Вул. Б. Хмельницького, 5, тел. 234-42-23 (каса)
1 – А. Касона «Дерева помирають стоячи»
2 – Б. Нушич «Д-р»
3 – А. Крим «Заповіт цнотливого бабія»
4 – «Сто п'ять сторінок про кохання»
5 – Р. Куні «№13» (Шалена ніч, або Одруження Плігена)
6 – Р. Куні «Зназдо одружений таксист»
7 – Р. Куні «Зназдо шасливий батько»
8 – В. Шекспір «Джульєтта і Ромео» **прем'єра**
9 – М. Камолетті «Сім'яна вечерея»
Нова сцена
3 (20.00) – Л. Берфуш «Янголяток, або Сексуальні невротизми наших батьків»
5 (20.00) – Н. Птушкіна «Пізанська вежа»
6 (18.00) – Н. Любют «Жирна свиня»
10 (20.00) – А. Ніколай «Жінка і чиновник»
Сцена «Під дахом»
1 – «Олександр Вертинський. Бал Господній...»
4, 9 – Клавдія Шульженко. Старовинний вальс **прем'єра**
6 – І. Виріпаєв «Валентинів день»
7 – «Едіт Піаф: життя в рожевому світлі»
Початок вистав о 20.00 (Закриття 88-го театрального сезону)
Вартість квитків: 10–200 грн.

КИЇВСЬКИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ЛЯЛЬОК

www.akademipuppet.kiev.ua
Вул. М. Грушевського, 7а, тел. 278-58-08
5 (13.00) – Є. Гімельфарб «Вовк і козенята»
5 (13.00) – В. Шемберггер «Марійка і Ведмідь»
5 (15.00) – О. Толстой «Золотий ключик»
6 (11.00) – Г. Усач, С. Єфремов «Троє поросят»
6 (13.00) – Б. Захoder, В. Климівський «Дюймовочка»
12 (11.00) – М. Петренко «Про Курочку Рябу та Сонечко Золоте»
12 (13.00) – Ю. Сікало (за Ш. Перро) «Кіт у чоботях»
12 (15.00) – Є. Шварц «Червона Шапочка»
13 (11.00) – С. Ципін «Солом'яний бичок» **прем'єра**
15 (13.00) – А. Дежуров «Царівна-жаба»
Вартість квитків: 40 грн.

КИЇВСЬКИЙ МУНІЦИПАЛЬНИЙ АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР ЛЯЛЬОК

www.puppet-theater.kiev.ua
Вул. Митрополітська, 1, тел. 513-15-00
5 (11.00) – В. Орлов «Пригоди Каштанчика»
12 (11.00) – Я. Риль-Кристьянський «Пустуниця»
19 (11.00) – Г. Усач, С. Єфремов «Троє поросят» (Закриття 30-го театрального сезону)
Вартість квитків: 30 грн.

АКАДЕМІЧНИЙ ТЕАТР «КОЛОСО»

www.teatr-koleso.kiev.ua
Андріївський узвіз, 8, тел. 425-04-22
1 – «Любити, палати і бути таким, як раніше...» (за П. Беранже)
4 – «Пристирті до дому пана Г.-П.» (за Оленою Нілкіною)
5, 13 – «У Києві на Подолі, або «Где ві сохніте бєльшо?»
6 – І. Жаміак «Азалия»
9 – Ж. Ануї «Генерали у спідницях»
10 – П. Саксаганський «Шантрапа»
12 – О. Юр'єв «Міріам»

КАМІННА ЗАЛА

3 – Францобель «Приброкання норвільові»
11 – А. Шніцлер «Фатальний філіт, або Забавки» (Закриття 26-го театрального сезону)
Вартість квитків: 50–120 грн.

КИЇВСЬКА АКАДЕМІЧНА МАЙСТЕРНЯ ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА «СУЗ'Я»

www.suzija.org.ua
Вул. Ярославів Вал, 14б, тел. 272-41-88
2 – І. Афанасьєв «Самотня леді»
3 – Е. Е. Шмітт «Оскар – Богу»
4 – М. Вінграновський «Прекрасний звір у серці»
5, 9 – Б. Окуджава «У Барабанному провулку»
8 – Л. Хохлов «Довершений Чарлі»
Вартість квитків: 50–150 грн.
Мікросцена
Вул. Ярославів Вал, 16
3 – Х. Левін «Холостяки і холостячки»
5 – Р. Білецький «Розмова, якої не було»
6, 10 – М. МакДонах «Людина-подушка» **прем'єра**
9 – О. Дудич, А. Гузія «Горобець, що гарчить»
Едіт Піаф»
Початок вистав на Мікросцені о 19.30 (Закриття 26-го театрального сезону)
Вартість квитків: 50 грн.

НОВИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ТЕАТР

www.nut.kiev.ua
Вул. Михайлівська, 24ж, тел. 279-32-78
Верхня сцена
5, 26 – Н. Уварова «Сватання монтера»
6 – Т. Ульямс «Скляний звіринець»
11 – Н. Уварова «Шахрайки?.. Лєсбійки?!! Красуні»
12 – А. Чехов «Беззаконні створіння»
13 – «Три анекдоти на одну тему»
19 – Т. Малайчук «Еротичні сни нашого міста»
Нижня сцена
4, 20 – Р. Горбик «Невінасімі люди» **прем'єра**
Вартість квитків: 80 грн.

Театр «Сонечко» («Божья коровка»)

Верхня сцена
5 – В. Орлов «Золоте курчатко»
6 – С. Тейлор «Подорож на чарівний острів»
12 – С. Козлов «Як Левенятко і Черепашка співають пісню»
13 – Н. Уварова «Фізкультура для Баби-Яги»
19, 20, 27 – «Сонечко рятує світ» **прем'єра**
26 – Н. Осипова «Чарівна кісточка»
Початок вистав о 12.00
Нижня сцена
5 – В. Орлов «Золоте курчатко»
Початок вистав об 11.00
Вартість квитків: 50 грн.

НАЦІОНАЛЬНИЙ БУДИНОК ОРГАННОЇ ТА КАМЕРНОЇ МУЗИКИ

www.organhall.kiev.ua
Вул. Велика Васильківська, 77, тел. 528-31-86
1 – Камерний ансамбль «Київ-брас», н. а. **І. Калиновська** (орган), з. а. **А. Ільків** (труба)
2 – Концертне виконання мюзиклу «Notre Dame de Paris»
3 – Квартет ім. М. Лисенка, н. а. **І. Калиновська** (орган), **К. Баженова** (ф-но)
5 – Ансамбль класичної музики імені Б. Лятошинського, з. д. м. **Б. Пліш** (диригент), **І. Харченко** (орган)
7 – Квартет ім. М. Лисенка, з. а. **В. Балаховська** (орган), з. а. **М. Липінська** (мецо-сопрано), **К. Баженова** (ф-но)
8 – Н. А. С. Свириденко (клавесин), з. а. **Н. Лавренова** (мецо-сопрано), **В. Чікіров** (ліричний баритон), **І. Харченко** (орган)
9 – Тріо «Равісан», **М. Сидоренко** (орган)
10 – **І. Іщак** (контртенор), **Г. Бубнова** (орган), **Т. Рой** (флейта)
11 – Н. а. **В. Кошуба** (орган)
12 – Ансамбль класичної музики імені Б. Лятошинського, н. а. **В. Івонік** **Захарченко** (диригент), **І. Харченко** (орган)
14 – Н. а. **І. Кучер** (віолончель), **Т. Войтех** (ф-но), **І. Харченко** (орган)
15 – Н. а. **І. Калиновська** (орган)
16 – Н. а. **В. Кошуба** (орган), з. а. **М. Липінська** (мецо-сопрано), з. а. **В. Тимець** (кларнет), з. а. Буряті **Л. Реутова** (ф-но)
17 – Тріо «Равісан», н. а. **Н. Свириденко** (клавесин), **Г. Бубнова** (орган)
18 – Н. а. **І. Калиновська** (орган), **В. Чікіров** (ліричний баритон), з. а. Буряті **Л. Реутова** (ф-но)
19 – **І. Харченко** (орган)
21 – **Г. Бубнова** (орган)
22 – Камерний ансамбль «Київ-брас», н. а. **В. Кошуба** (орган), з. а. **А. Ільків** (труба)
23 – Ансамбль класичної музики імені Б. Лятошинського, з. д. м. **І. Андрієвський** (диригент), **Н. Сіваченко** (скрипка), **А. Полуденний** (віолончель)
24 – Камерний ансамбль «Київ», **М. Сидоренко** (орган)
25 – 3. а. **В. Балаховська** (орган)
26 – Н. а. **О. Басистюк** (сопрано), **С. Котко** (колоратурний бас), **Г. Бубнова** (орган)
28 – **М. Сидоренко** (орган), **Т. Рой** (флейта)
29 – 3. а. **Н. Лавренова** (мецо-сопрано), **В. Чікіров** (ліричний баритон), **І. Харченко** (орган)
30 – Н. а. **В. Кошуба** (орган), н. а. **І. Кучер** (віолончель), **В. Кошуба** (орган)
31 – Камерний ансамбль «Київ», з. а. **В. Балаховська** (орган), з. а. **М. Липінська** (мецо-сопрано), **І. Іщак** (контртенор), **С. Котко** (колоратурний бас), **Т. Рой** (флейта), **К. Баженова** (ф-но)

Примітка
У репертуарі можливі зміни.
Початок вистав о 19.00, якщо не зазначено інакше

Міністерство культури України оголошує конкурсний відбір на заміщення посади:

– генерального директора Державного підприємства «Національний центр Олександра Довженка». Місцезнаходження: 03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1.

Для участі у конкурсному відборі претендент особисто подає комісії:

- заяву на участь у конкурсному відборі на посаду керівника підприємства, запропонованого до конкурсу, в якій зазначається місце проживання, контактний телефон;
- належним чином завірені копії: диплому про повну вищу освіту, паспорта, трудової книжки, документації про державні нагороди (у разі наявності);
- заповнений особовий листок по обліку кадрів з фотокарткою;
- довідка про відсутність у особи судимості;
- медична довідка про стан здоров'я;
- рекомендації та інші документи на його розсуд (рекомендації можуть надаватися: керівником вищого рівня з місця роботи пре-

тендента; з попередніх місць роботи претендента);

– інформацію про досвід успішної роботи з управління підприємством (інформацію про досягнення, які здобуті претендентом за період його роботи на керівних посадах, в т.ч. участь у навчанні з підвищення кваліфікації).

Учасники конкурсного відбору подають концепцію розвитку Державного підприємства «Національний центр Олександра Довженка» – конкурсні пропозиції.

Відповідальність за достовірність поданих документів несе претендент.

Вимоги до претендента:

- громадянство України;
- повна вища освіта відповідного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра або спеціаліста;
- досвід успішної роботи на керівних посадах сфери культури – не менше 3-х років;
- досвід успішної роботи з управління підприємством.

Заяви приймаються протягом 30 календарних днів з дня опублікування оголошення за адресою: 01601 м. Київ вул. І. Франка, 19, кім. 101. Тел. для довідок: 234-39-93.

Львівський національний академічний театр опери та балету імені Соломії Крушельницької

ОГОЛОШУЄ КОНКУРС НА ЗАМІЩЕННЯ ВАКАНТНИХ ПОСАД

соліста опери першої категорії, соліста опери вищої категорії, соліста опери, провідного майстра сцени: Кваліфікаційні вимоги:

- для соліста опери, провідного майстра сцени – повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст);
- для соліста опери вищої категорії – повна вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст);
- для соліста опери першої категорії – повна або базова вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст).

Конкурсна програма:

Для соліста опери, провідного майстра сцени (баса):
– Захарія («Набукко» Д. Верді)
– Рамфіс («Аїда» Д. Верді)
– Дон Базіліо («Севільський цирульник» Д. Россіні)
– Рене («Іоланта» П. Чайковського)
Для соліста опери вищої категорії (драматического тенора):
– Радамес («Аїда» Д. Верді)
– Кавардоссі («Тоска» Д. Пуччіні)
– Манріко («Трубадур» Д. Верді)
– Туріду («Сільська честь» П. Масканьї)
– Каніо («Паяци» Р. Леонкавалло)
– Хозе («Кармен» Ж. Бізе).
Для соліста опери першої категорії (баса) знання не менше трьох з поданих партій:

- Рамфіс («Аїда» Д. Верді)
- Дон Базіліо («Севільський цирульник» Д. Россіні)
- Рене («Іоланта» П. Чайковського)

– Карась («Запорожець за Дунаєм» С. Гулак-Артемовський)
– Феррандо («Трубадур» Д. Верді).
Перелік документів, які необхідні

редактор
Леся БОГОСЛОВ

спадщина

■ ФІЛІЯ ЗАПОВІДНИКА
«СОФІЯ КИЇВСЬКА» У КРИМУ

Редакція журналу «Пам'ятки України» готує до друку спецвипуск, присвячений Музею «Судацька фортеця» Національного заповідника «Софія Київська» (НЗСК). У номері висвітлюється історія міста Судака, що налічує понад 1800 років, та головні етапи її вивчення. Увага зосереджена на функціонуванні музею з 1958 року і до теперішнього часу. У публікаціях подано матеріали археологічних досліджень і архітектурно-реставраційних та пам'яткоохоронних робіт, що відображають сучасний стан пам'ятки як об'єкта культурної спадщини, що 2007 року включена до Попереднього списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО.

На жаль, на заваді втілення наукових проєктів та творчих задумів наразі постають політичні реалії. Цьогоріч неможливим стало проведення VII Міжнародної наукової конференції «Причорномор'я, Крим, Русь в історії та культурі», що відбувалася на базі Музею «Судацька фортеця» з 2004 року і стала традиційною для медієвістів. У підготовці досі є трансакціональної номінації «Торговельні пости та укріплення на генуезьких торгових шляхах від Середземного до Чорного моря» до Списку всесвітньої спадщини ЮНЕСКО наспіла вимушена пауза, зокрема це торкнулося заходів Міжнародного практичного семінару з проблем конкретної номінації, ініційованого НЗСК як координатором підготовки досіє від України. Вперше з моменту свого створення археологічна експедиція Заповідника не має можливості розпочати польовий сезон.

У надзвичайних обставинах сьогодення питання щодо стану та збереження культурних цінностей Музею «Судацька фортеця» перебуває у сфері постійної уваги адміністрації Національного заповідника «Софія Київська». Цей унікальний архітектурно-історичний і музейний комплекс був і залишається невід'ємною складовою держави України.

Марія ТИМОШЕНКО

ПЕРЕДПЛАТА НА ГАЗЕТУ ТРИВАЄ!

Передплатна ціна на II півріччя 2014 р.:

3 місяці – 44,10 грн; 5 місяців – 72,55 грн

У передплатній ціні враховано вартість доставки до вашої поштової скриньки і вартість оформлення абонементу.

Передплатний індекс у Каталозі видань України
60969

Передплатні індекси інших наших видань: газета «Кримська світлиця» – 90269; журнали: «Українська культура» – 95220, «Український театр» – 74501, «Музика» – 74310, «Пам'ятки України: історія та культура» – 74401, «Театрально-концертний Київ» – 37112.

Довідки за тел. (044) 498-23-64; e-mail: nvu.kultura.porhun@gmail.com

Передплату можна оформити в будь-якому поштовому відділенні зв'язку України, через передплатні агентства, а також у редакції газети.

Газета «Культура і життя»
№ 26 (4598), 27 червня 2014 р.
Виходить із 7 жовтня 1923 року
Свідчення про реєстрацію
КВ № 1026 від 26.10.94 р.

Засновники

Міністерство культури України, Український комітет профспілки працівників культури, редакція газети

В.о. головного редактора
Наталія ЗІНЧЕНКО

Адреса редакції

03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1
Тел.: +38 (044) 498-23-65
nvu.kultura@gmail.com

Видавець

Національне газетно-журнальне видавництво

Видавнича рада

Олег ВЕРГЕЛІС, Яніна ГАВРИЛОВА, Олесь ЖУРАВЧАК, Наталка ІВАНЧЕНКО, Наталія КОВАЛЬ, Андрій КУРКОВ, Наталія ЛИГАЧОВА, Лариса НІКІФОРЕНКО, Віктор ПАСАК, Роман РАТУШНИЙ, Віталій САТАРЕНКО, Анатолій СЕРИКОВ, Людмила ЧОВНЮК. Оновлення видавничої ради триває.

Генеральний директор

Роман РАТУШНИЙ

Адреса видавництва

03040, м. Київ, вул. Васильківська, 1
Тел.: +38 (044) 498-23-65

Інтернет-портал

http://uaculture.com

Віддруковано в ТОВ «МЕГА-Поліграф», м. Київ,

вул. Марка Вовчка, 12/14

Тел.: (044) 581-68-15

e-mail: office@mega-poligraf.kiev.ua

Розповсюдження і реклама

Тел.: +38 (044) 498-23-64;

+38 (050) 310-56-63

Редакція не публікує колективні листи та звернення

Публікуючи проблемні матеріали, редакція, окрім спеціально обумовлених випадків, подає лише авторський погляд.

Передрук і відтворення текстових та ілюстративних матеріалів «Культури і життя» – тільки з письмового дозволу редакції. © «Культура і життя», 2014

Дизайн та верстка

Сергій ЗАДВОРНИЙ

Передплатний індекс
60969Ціна
договірна

4 182 015 719 400 1 3 2 6

Майстер
українського стилю

Вийшов друком № 6 часопису «Пам'ятки України», присвячений творцю національного стилю в мистецтві Василю Кричевському. Його ім'я майже на півстоліття було викреслене з історії української культури.

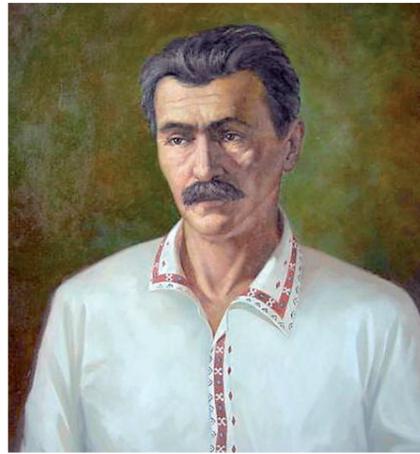
Тільки останніми десятиліттями ми дізналися, що Василь Кричевський був автором дизайну національного герба України, печатки і банкноти УНР, засновником українського стилю в архітектурі, першим художником вітчизняного кіно, живописцем і графіком-новатором, майстром декоративно-ужиткового мистецтва, сценографом, мистецтвознавцем і педагогом, громадським діячем.

Творчість майстра багатогранна й до кінця не досліджена, тому «Пам'ятки України» представляють унікальний матеріал, покликаний заповнити деякі лакуни у вивченні життєвого і творчого шляху митця.

Наприклад, харківський період життя Василя Кричевського досі залишається маловідомим для дослідників історії архітектури та мистецького життя Харкова XIX–XX ст. Проте саме в середовищі видатних діячів цього міста (Олексій Бекетов, Сергій Загоскін, Дмитро Багалій та інші) Кричевський отримав ґрунтовні знання й відшліфував свій талант.

«Подібно до археолога Генріха Шлімана, який відшукав Трою, яку до нього вважали вигадкою Гомера, митець унаслідок багаторічного дослідження народної творчості підніс її до рівня монументального мистецтва, а форми традиційного українського зодчества запровадив у сучасній йому архітектурі, тим самим довівши спроможність українського мистецтва бути актуальним і модерним». Денис Вітченко «Харків Василя Кричевського».

Будинок Полтавського губернського земства став першим і найвизначнішим

зразком українського архітектурного стилю (українського модерну) і найвидатнішим витвором Василя Кричевського.

Як багатогранна творча людина Василь Кричевський виявляв у всьому свій талант. Ще з дитинства він був під впливом поезії Великого Кобзаря, тому активно брав участь у створенні Будинку-музею Тараса Шевченка в Києві, розробив художні проєкти експозиції.

«Для кожної з кімнат він обрав кольорову гаму, що відповідала певному періоду життя поета і мала забезпечити спокійне сприйняття без зайвого динамізму. Неактивними акцентами додав дрібні аксесуари (вази, дзеркала, старі годинники і рами тощо), що підкреслювали стиль або провінційні відмінності. Потрібне умеблювання витримане до відтінків стилю кожного десятиріччя Шевченкової доби. Все це сприяло б образу та асоціації у поєднанні з експонатами про певні періоди життя поета». Надія Орлова «Василь Кричевський і Будинок-музей Тараса Шевченка».

Останнім архітектурним твором Василя Кричевського в Україні став Будинок-музей Тараса Шевченка в Каневі.

«Значні корективи до задуму вносили ідеологічні перешкоди. Наприклад, авторів звинуватили у хрестоподібній формі будівлі. Критиків-більшовиків обурювало те, що такий натяк на хрест з'явився саме біля могили Кобзаря України, ім'я якого використовувалося в атеїстичній пропаганді». Ганна Манжара, Віта Дзіма «До історії створення Будинку-музею Тараса Шевченка в Каневі».

Детальніше про непересічну особу Василя Кричевського та його творчість читайте № 6 «Пам'яток України».

На фотознімках: Портрет В. Кричевського. Художник В. Прикота. 2008 р.; В. Кричевський.

Ескіз розетки – фрагмент розпису стели музею Т. Г. Шевченка. 1936–1937 рр. Із архіву П. Костирка; Фрагмент первісного настінного розпису, виконаного у 1930-х рр. за ескізами В. Кричевського, відкритих під час проведення ремонтно-реставраційних робіт в одному із музейних залів. 2004 р.; Полтавський краєзнавчий музей імені Василя Кричевського. 2013 р.

